

UNIVERSITATEA ECOLOGICĂ DIN BUCUREȘTI
FACULTATEA DE ECOLOGIE ȘI
PROTECȚIA MEDIULUI

Program de studii universitare de master

GESTIONAREA EFECTELOR SCHIMBĂRILOR CLIMATICE

Forma de învățământ: învățământ cu frecvență

Suport de curs pentru disciplina:
Managementul activităților de prevenire,
intervenție și remediere a efectelor
hazardelor naturale și antropice

Titular de disciplină:
Gen. dr. ec. Viorel NEMEȘ

București
2020

CUPRINS

INTRODUCERE	4
a. <i>Date privind titularul de disciplină</i>	4
b. <i>Date despre disciplină</i>	4
c. <i>Obiectivele disciplinei</i>	4
d. <i>Competențe acumulate după parcurgerea cursului</i>	4
e. <i>Resurse și mijloace de lucru</i>	5
f. <i>Structura cursului</i>	5
g. <i>Evaluarea</i>	5
ASPECTE GENERALE	6
CAPITOLUL I TIPURI DE RISC GENERATOARE DE SITUAȚII DE URGENȚĂ. DEFINIȚII, CONCEPTE UZITATE, CLASIFICĂRI	7
1.1. Riscuri naturale.....	10
1.2. Riscuri tehnologice	11
1.3. Riscuri biologice.....	12
1.4. Riscul de incendiu	12
CAPITOLUL II LEGISLAȚIA EUROPEANĂ ÎN DOMENIUL MANAGEMENTULUI ȘI GESTIONĂRII URGENȚELOR CIVILE. STRUCTURI SPECIALIZATE ALE U.E. ȘI ALE STATELOR MEMBRE CU TRADIȚIE ÎN DOMENIU	19
2.1. Decizia consiliului nr.779 din 8 noiembrie 2007 de instituire a unui mecanism comunitar de protecție civilă	20
2.2. Decizia Comisiei nr.73/2008 de modificare a Deciziei 2004/277/CE, Euratom a Comisiei de stabilire a normelor de aplicare a Deciziei 2007/779/CE, Euratom a Consiliului de instituire a unui mecanism comunitar de protecție civilă	25
2.3. Decizia Consiliului nr.162 din 5 martie 2007 de instituire a unui instrument financiar de protecție civilă	27
2.4. Decizia Comisiei nr. 606 din 8 august 2007 de stabilire a normelor de aplicare a dispozițiilor referitoare la transport prevăzute în Decizia 2007/162/CE, Euratom a Consiliului de instituire a unui instrument financiar de protecție civilă	29
2.5. Decizia Consiliului 87/600/EEC din 14 decembrie 1987 privind procedura comunitară de schimb rapid de informații în caz de urgență radiologic	33

CAPITOLUL III SISTEMUL NAȚIONAL DE MANAGEMENT AL SITUAȚIILOR DE URGENȚĂ – ORGANIZARE NAȚIONALĂ ȘI REGIONALĂ. DEFINIȚII, CONCEPTE, ATRIBUȚII, COMPETENȚE ȘI RESPONSABILITĂȚI.....	37
3.1. Comitetul Național pentru Situații de Urgență.....	39
3.2. Consiliul interministerial pentru situații de criză	42
3.3 Comitetul Județean/al Municipiului București și local pentru Situații de Urgență, 43	
3.4. Structurile profesionale pentru situații de urgență.....	45
3.5. Atribuțiile prefecților și primarilor în domeniul de referință	46
BIBLIOGRAFIE.....	56
LEGISLAȚIE SISTEMUL NAȚIONAL DE MANAGEMENT AL SITUAȚIILOR DE URGENȚĂ.....	58

Introducere

Cursul este destinat studenților din cadrul programului de studii universitare de master Gestionarea Efectelor Schimbărilor Climatice al Facultății de Ecologie și Protecția Mediului.

a. Date privind titularul de disciplină

Nume și prenume:	Viorel NEMEȘ
E-mail:	n_nemes@yahoo.com

b. Date despre disciplină

Anul de studiu:	II
Semestrul:	2

c. Obiectivele disciplinei

Obiectivul general al disciplinei	Prezentarea principalelor prevederi ale legislației în domeniu, interne și internaționale, reglementărilor, standardelor și programelor de dezvoltare privind atribuțiile și responsabilitățile autorităților centrale și locale pentru prevenirea riscurilor, planificarea, organizarea și conducerea operațiunilor de răspuns în scopul limitării efectelor negative și înlăturării consecințelor post dezastru.
Obiectivele specifice	Cunoașterea Sistemului National de Management al Situațiilor de Urgență din România, a rolului, locului și atribuțiilor comitetelor specializate, organizate la nivel ministerial, județean și local.

d. Competențe acumulate după parcurgerea cursului

Competențe profesionale	Identificarea și evaluarea riscurilor, a vulnerabilității generatoare de situații de urgență existente în zonele administrativ-teritoriale ale județelor, municipiilor, orașelor și comunelor, și să stabilească, într-o concepție științifică, măsurile de prevenire și procedurile de acțiune în scopul gestionării acestora.
Competențe transversale	Cunoașterea funcțiilor, elementelor și procedurilor specifice pentru aplicarea actului managerial în procesul de organizare, planificare și realizare a măsurilor specifice de prevenire, intervenție și reabilitare post dezastru.

e. Resurse și mijloace de lucru

Pentru o pregătire temeinică vă sugerăm să consultați bibliografia recomandată.

f. Structura cursului

Cursul de ***Managementul activităților de prevenire, intervenție și remediere a efectelor hazardelor naturale și antropice*** este alcătuit din 3 capitole:

Capitolul I. *Tipuri de risc generatoare de situații de urgență. Definiții, concepte uzitate, clasificări*

Capitolul II. *Legislația europeană în domeniul managementului și gestionării urgențelor civile. Structuri specializate ale U.E. și ale statelor membre cu tradiție în domeniu*

Capitolul III. *Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență – organizare națională și regională. Definiții, concepte, atribuții, competențe și responsabilități*

Cursul de ***Managementul activităților de prevenire, intervenție și remediere a efectelor hazardelor naturale și antropice*** poate fi studiat atât în întregime, potrivit ordinii prestabilite a capitolelor, dar se poate și fragmenta în funcție de interesul propriu mai accentuat pentru anumite teme. Însă, în vederea susținerii examenului este obligatorie parcurgerea tuturor celor 3 capitole.

g. Evaluarea

Înainte de examen este indicat să parcurgeți din nou toată materia, cu atenție, durata estimată pentru această activitate fiind de aproximativ o săptămână.

Tip activitate	Criterii de evaluare	Metode de evaluare	Pondere din nota finală
Curs	Cunoașterea funcțiilor, elementelor și procedurilor specifice pentru aplicarea actului managerial în procesul de organizare, planificare și realizare a măsurilor de prevenire, intervenție și reabilitare post-dezastru	Examen scris	50%
Seminar	Identificarea și evaluarea riscurilor și vulnerabilităților generatoare a situațiilor de urgență în conformitate cu concepția unitară a ISU	Întocmirea și susținerea unui proiect referitor la un studiu de caz	50%
Evaluare finală	Media aritmetică ponderată a celor două note		100%
Modalitatea de notare (calificativ sau notă): Notă			
Standard minim de performanță: - Cunoașterea riscurilor, a vulnerabilității generatoare de situații de urgență, a măsurilor de prevenire și a procedurilor de acțiune în sistem I.S.U. - Cunoașterea legislației în domeniul dezastrelor naturale			

Aspecte generale

În trecut, dezastrele erau considerate evenimente naturale împotriva cărora răspunsul era singura acțiune care putea fi luată. Astfel, majoritatea țărilor și organizațiilor și-au concentrat eforturile pe răspunsul de urgență.

Totuși, în ultimele decenii datorită creșterii impactului catastrofelor devastatoare și a unei înțelegeri mai bune a cauzelor și efectelor subliniate, concentrarea s-a deplasat ușor de la răspuns la dezastru la reducerea riscului dezastrului.

În tratatul care instituie Constituția Europeană, semnat în 2004, se încurajează cooperarea între statele membre pentru a spori eficacitatea sistemelor de prevenire și de protecție împotriva catastrofelor naturale sau provocate de om. Sunt vizate astfel acțiuni de susținere pentru prevenirea riscurilor, pregătirea personalului și concentrarea într-o direcție comună a eforturilor la nivel internațional în materie de protecție civilă.

Statele membre dispun deja, într-o măsură mai mare sau mai mică, de politici care vizează prevenirea dezastrelor. Acțiunea la nivel comunitar completează acțiunile la nivel național și se concentrează pe domenii în care o abordare comună este mai eficientă decât abordările naționale individuale.

Au fost identificate o serie de motive pentru care prevenirea dezastrelor trebuie examinată la nivel european. Este mai mult decât evident faptul că dezastrele nu respectă frontierele naționale și pot avea o dimensiune transnațională. Acestea pot avea un impact negativ asupra politicilor comunitare în materie de agricultură și infrastructură. Efectele economice ale dezastrelor pot afecta negativ creșterea economică și competitivitatea regiunilor UE și, în consecință, întreaga UE fiind adesea nevoie de finanțare comunitară pentru a putea face față daunelor provocate de dezastre.

Capitolul I

Tipuri de risc generatoare de situații de urgență.

Definiții, concepte uzitate, clasificări

În ultimii ani se constată creșterea frecvenței manifestării riscurilor care amenință viața și sănătatea populației, mediul înconjurător și valorile patrimoniului național, precum și apariția unor noi riscuri, generate îndeosebi de schimbările climatice radicale și diversificarea activităților economice care utilizează, produc și comercializează substanțe/materiale periculoase. Este, astfel, evident că securitatea națională poate fi pusă în pericol de o serie de fenomene grave, de natură geofizică, meteo-climatică ori asociată, inclusiv ca urmare a unor activități umane periculoase, dăunătoare sau iresponsabile. Între acestea se pot înscrie catastrofele naturale, industriale, ecologice ori posibilitatea crescută a producerii unor pandemii.

Definirea termenilor utilizați în literatura de specialitate a suscitât interesul experților, astfel încât conținutul, sfera de cuprindere și înțelesul real al termenilor să fie caracterizate prin exactitate, consecvență și claritate.

Pe plan mondial, preocupări pentru definirea și sintetizarea unor informații și date despre termenii folosiți în domeniul hazardelor naturale și antropogene au avut numeroase organisme specializate ale ONU, Oficiul pentru Coordonarea Afacerilor Umanitare (OCHA/ONU), Organizația Internațională a Protecției Civile (OIPC), Centrul Euroatlantic de Coordonare a Răspunsului în caz de Urgență (EADRCC/NATO), Agenția Internațională pentru Energie Atomică de la Viena, Agenția pentru Energie Nucleară a O.E.C.D. și alte organisme de specialitate ale Uniunii Europene.

Dicționarul Explicativ al Limbii Române¹ definește termenul de dezastru ca fiind “o nenorocire mare, o catastrofă”, iar noțiunea de catastrofă ca fiind “un eveniment tragic, de mari proporții, cu urmări dezastruoase; dezastru, nenorocire, calamitate, tragedie”.

¹ (DEX, 1998pg. 258)

Dezastrul rezultă din interacțiunea spațială dintre un fenomen extern și o populație care este sensibilă la aceste procese și probabil la pierderile tangibile și intangibile. Dezastrul care reprezintă consecința nu trebuie să se confunde cu hazardul care este de fapt un fenomen cu potențial distructiv. Deci, un hazard nu presupune întotdeauna un dezastru dacă nu există populație vulnerabilă la acest fenomen.

Dicționarul elaborat de OCHA/ONU definește dezastrul ca *“o gravă întrerupere a funcționării unei societăți care cauzează pierderi materiale și de mediu, pe care societatea afectată nu le poate depăși cu resurse proprii”*.

Termenul cel mai potrivit a fi utilizat rămâne *riscul*, deoarece acesta se referă atât la hazard, cât și la vulnerabilitate și elemente de risc, deci la consecințele hazardului. Există o tendință justificată de a defini cât mai exact termenii utilizați în tratarea problematicii hazardelor, hazardului tehnologic, frecvenței, probabilității, vulnerabilității, riscului, dezastrelor, catastrofelor etc.

În conformitate cu Glosarul internațional al termenilor de bază, specific managementului dezastrelor, editat de Departamentul Afacerilor Umanitare (DHA) - Geneva 1992, 1993, 1996, sub egida O.N.U. și adoptat în legislația statelor membre U.E. se aplică următoarele definiții²:

Riscul este estimarea matematică a probabilității producerii de pierderi umane și pagube materiale pe o perioadă de referință (viitoare) și într-o zonă dată, pentru un anumit tip de dezastru. Riscul este definit ca produs între probabilitatea de producere a fenomenului generator de pierderi umane/pagube materiale și valoarea pagubelor produse.

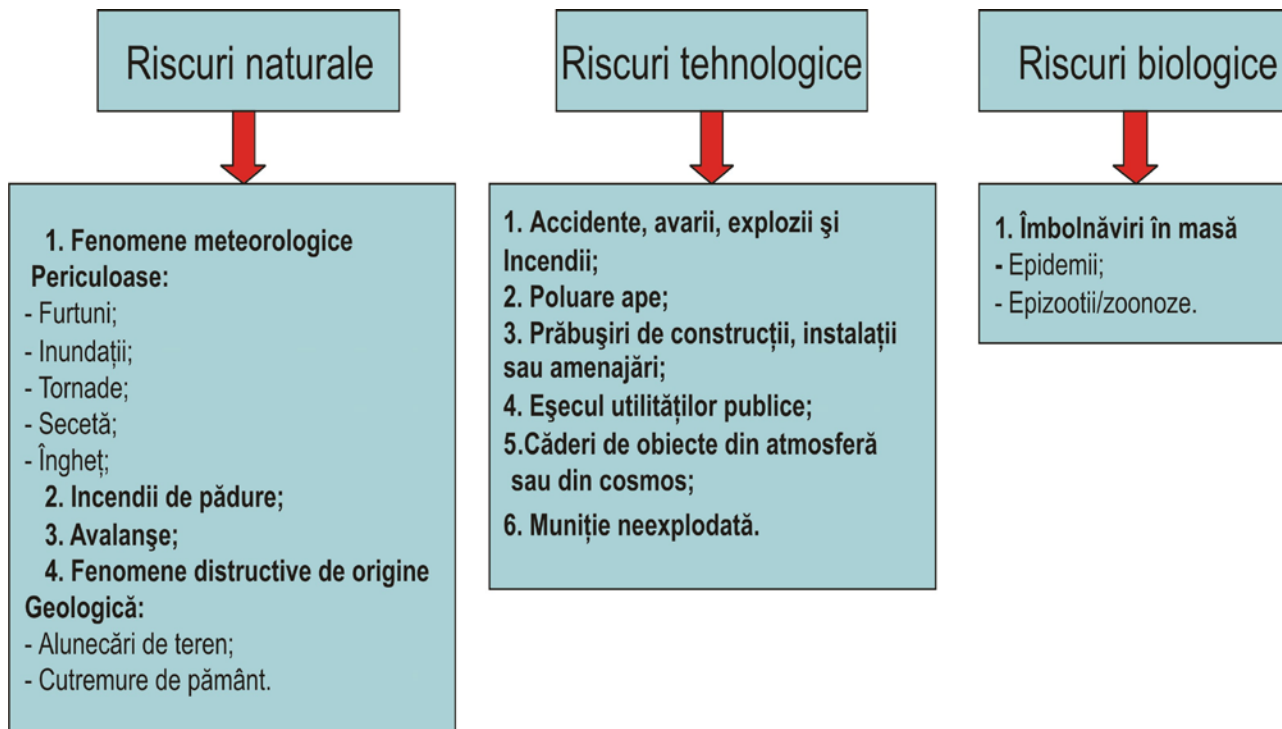
Vulnerabilitatea reprezintă gradul de pierderi (de la 0% la 100%) rezultat dintr-un fenomen susceptibil de a produce pierderi umane și materiale.

Hazardul natural reprezintă posibilitatea de apariție, într-o zonă și pe o perioadă determinată a unui fenomen natural ce poate genera distrugerii.

² Glosarul internațional al termenilor de bază, specific managementului dezastrelor, editat de Departamentul Afacerilor Umanitare (DHA) - Geneva 1992, 1993, 1996, sub egida O.N.U

Hazardul antropic se referă la acele fenomene a căror variație aleatoare este modificată ca urmare a acțiunii omului.

Principalele tipuri de riscuri³ generatoare de situații de urgență în România, grupate în funcție de natura lor, sunt următoarele:

Din punct de vedere al ariei de manifestare riscurile pot fi transfrontaliere, naționale, regionale, județene și locale.

Riscurile transfrontaliere sunt acele riscuri care, datorită evoluției lor, amenință părți din sau teritoriul a două sau mai multe state.

Riscurile naționale sunt acele riscuri care, datorită evoluției lor, amenință peste 50% din teritoriul național.

Riscurile regionale sunt acele riscuri care, datorită evoluției lor, amenință părți din sau teritoriul a două sau mai multe județe.

Riscurile județene sunt acele riscuri care, datorită evoluției lor, amenință părți din sau teritoriul unui singur județ (două sau mai multe localități).

Riscurile locale sunt acele riscuri care, ca urmare a evoluției lor, amenință teritoriul unei singure localități.

³H.G.R. nr. 2288/09.12.2004 pentru aprobarea repartizării principalelor funcții de sprijin pe care le asigură ministerele, celelalte organe centrale și organizațiile neguvernamentale privind prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență;

În funcție de frecvența și de consecințele situațiilor de urgență generate de tipurile de riscuri specifice, riscurile pot fi principale sau secundare.

1.1. Riscuri naturale

Riscurile naturale se referă la evenimente în cadrul cărora parametrii de stare se pot manifesta în limite variabile de la normal către pericol, cauzate de fenomene meteo periculoase, în cauză ploi și ninsori abundente, variații de temperatură - îngheț, secetă, caniculă - furtuni și fenomene distructive de origine geologică, respectiv cutremure, alunecări și prăbușiri de teren.

În ultima perioadă s-a constatat o creștere îngrijorătoare, atât în lume, cât și în România, a manifestării riscurilor naturale și în special a inundațiilor, alunecărilor și prăbușirilor de teren, fapt ce a condus la pierderi de vieți omenești, precum și pagube materiale importante.

Deși apariția celor mai multe riscuri naturale nu poate fi împiedicată, efectele acestora pot fi reduse printr-o gestionare corectă de către autoritățile competente la nivel local, regional și central, cu atât mai mult cu cât, în general, zonele de manifestare a acestora pot fi cunoscute.

Diminuarea riscului asociat fenomenelor naturale la un nivel acceptabil, necesită o sumă de măsuri și acțiuni, concretizate în politici de prevenire și programe de reducere a impactului, însă depinde de posibilitățile economice de aplicare practică.

În acest context, activitatea de prevenire a situațiilor de urgență generate de riscurile naturale a fost și rămâne o necesitate, concretizându-se în inițiative conjugate de reducere a vulnerabilității societății la nivel mondial (International Strategy for Disaster Reduction - ISDR), european (Directiva privind inundațiile), regional (acorduri bilaterale, Pactul de Stabilitate pentru Europa de Sud-Est, etc.) și național (strategia privind inundațiile, programul de reducere al riscului seismic, etc.).

1.2. Riscuri tehnologice

Riscurile tehnologice cuprind totalitatea evenimentelor negative care au drept cauză depășirea măsurilor de siguranță impuse prin reglementări, ca urmare a unor acțiuni umane voluntare sau involuntare, defecțiunilor componentelor sistemelor tehnice, eșecului sistemelor de protecție, etc.

Riscurile tehnologice sunt asociate activităților industriale. În mileniul III ritmul schimbărilor în ceea ce privește tehnologiile este în continuă creștere, cu efecte benefice evidente. De regulă, efectele negative ale dezvoltării tehnologice sunt decalate în timp și spațiu față de momentul și locul acțiunii cauzei care le-a generat.

Conștientizarea problemelor privind pericolul asociat tehnologiei, efectele asupra factorilor de mediu și implicațiile sociale au apărut ca urmare a unor accidente grave, care au demonstrat necesitatea abordării integrate a domeniului.

În contextul global de îngrijorare privind problematica accidentelor industriale, preocupări și acțiuni în domeniu au apărut încă din anii 1980, concretizate în inițiative la nivel mondial, european și național, prin adoptarea unor reglementări specifice privind prevenirea, protecția și intervenția în situații de urgență generate de riscurile tehnologice.

Riscul tehnologic, spre deosebire de cel natural, poate fi controlat și redus pe mai multe căi, necesitând însă un management mult mai elaborat și personalizat pe fiecare categorie în parte.

Dintre evenimentele generatoare de situații de urgență pot fi menționate:

- a) accidente în industrie;
- b) accidente de transport;
- c) accidente nucleare;
- d) prăbușirea de construcții, instalații sau amenajări;
- e) eșecul utilităților publice - avarii;
- f) căderi de obiecte din atmosferă sau din cosmos;
- g) muniție rămasă neexplodată.

1.3. Riscuri biologice

Riscurile biologice se referă la urmările negative asupra colectivităților de oameni, animale și asupra plantelor, cauzate de îmbolnăviri sau alte evenimente în relație cu sănătatea și care afectează un număr neobișnuit de mare de indivizi.

Evenimente generatoare de situații de urgență sunt:

- a) Epidemii;
- b) Epizootii;
- c) Zoonoze.

1.4. Riscul de incendiu

Riscul de incendiu este cel mai frecvent risc care se manifestă pe teritoriul național, producerea lui reprezentând o situație de urgență de tip special, fenomen care afectează domenii importante ale activității vieții economice și sociale, precum construcții, instalații, amenajări, păduri, mijloace de transport, culturi agricole, etc. Ca urmare, securitatea la incendiu a constituit și va constitui o preocupare majoră pentru fiecare comunitate.

Securitatea la incendiu este definită ca managementul riscurilor specifice de incendiu la toate nivelurile, prin prevenirea incendiilor, protejarea populației față de efectele lor și optimizarea intervenției. În prezent, reprezintă o cerință esențială de proiectare a construcțiilor, incendiul fiind factorul determinant în dimensionarea construcțiilor de importanță excepțională și deosebită.

Abordarea tehnică a securității la incendiu constă în aplicarea unor principii tehnice și metode specifice de calcul pentru a evalua nivelul minim de protecție și pentru a proiecta și calcula măsurile de siguranță necesare, acestea fiind cuprinse în reglementări specifice, stabilite pe plan european prin Directiva referitoare la Produse pentru Construcții și prin documentele subsecvente, în principal deciziile CE referitoare la euroclasele de reacție la foc și de rezistență la foc, reglementări deja preluate în legislația națională. Incendiul este socotit un risc de gravitate mică, dar frecvența manifestării îi conferă un efect cumulat.

Din analizele statistice rezultă că, în țara noastră, ponderea, peste 75%, o reprezintă incendiile la gospodării cetățenești. Deși raportat la populație, numărul incendiilor este cel mai mic din Europa, în România se înregistrează, în medie, peste 200 persoane decedate în incendii, din cauza neglijenței acestora. Această realitate dovedește, cu multă claritate, lipsa culturii de securitate la un segment semnificativ de populației, mai ales în mediile cu un grad ridicat de sărăcie.

România este o țară extrem de vulnerabilă la diferite hazarduri, în special la cutremure și inundații. Putem afirma că este una dintre cele mai active țări din punct de vedere seismic din Europa. În ceea ce privește numărul evenimentelor produse, inundațiile ocupă primul loc între dezastre cu un procentaj de 41%.

În țara noastră s-au manifestat de-a lungul istoriei o serie de cutremure și inundații devastatoare care au cauzat multe decese și pagube economice importante. Deși, conform bazei de date privind situațiile de urgență EM-DAT, cutremurele sunt în procent de doar 5% în perioada 1974-2006, totuși s-au manifestat cutremure catastrofice în România în trecut. Scrierile istorice ne arată că în anul 1940 s-au înregistrat un număr de 980 de decese iar cutremurul din 1977 a generat 1641 de decese și a produs pagube de aproximativ 2 miliarde de dolari americani. Alunecările de teren s-au manifestat adesea ca hazarduri asociate cutremurelor și inundațiilor.

Baza de date privind situațiile de urgență EM-DAT demonstrează că, în ultimii 33 de ani, hazardurile naturale, în special cutremurele, inundațiile și temperaturile extreme, au curmat viața unui număr de 1940 de vieți umane. Analizând datele avute la dispoziție, observăm că, începând cu anii 1980, se manifestă o creștere a apariției dezastrelor datorată atât hazardurile naturale cât și celor tehnologice.

Inundațiile fac parte din tipurile de hazarduri care se manifestă cel mai frecvent, în timp ce, din punct de vedere al dimensiunii, cutremurele au produs cel mai mare număr de decese și, totodată, pierderi economice substanțiale (peste 2,756 milioane dolari americani conform datelor Centrului Național de Geofizică). Inundațiile au afectat cea mai mare parte a populației și au produs cea mai mare pierdere economică (3,269 milioane dolari americani).

Dezastrele hidro-meteorologice au crescut considerabil ducând la creșterea numărului evenimentelor și al victimelor (inclusiv a persoanelor decedate sau afectate), în mod deosebit după anul 1993.

În perioada 2004 - 2006 s-au manifestat 24 de hazarduri hidro-meteorologice pe teritoriul țării. Perioada 1974 -1978 a înregistrat cel mai mare număr de decese și pagube materiale din ultimii 33 de ani, fapt ce se datorează în mare parte cutremurului devastator din 1977. Pierderi economice substanțiale s-au înregistrat și în perioada 2004 – 2006. Au existat decese ca urmare a multor tipuri de hazarde excepție făcând seceta și epidemiile.

Dacă ar fi să scoatem din calcul evenimentul din 1977, observăm că pierderile economice raportate în restul perioadei sunt în creștere alături de numărul evenimentelor. Acest lucru demonstrează că țara noastră devine vulnerabilă chiar dacă înregistrează creșteri economice. Regiunile din sud și din sud-est sunt foarte vulnerabile la cutremure datorită zonei seismice din Vrancea. Deși în România nu s-a mai produs nici un cutremur major în ultimele 2 decade, trebuie analizat gradul de vulnerabilitate al țării la cutremure.

România este într-un continuu proces de dezvoltare și îmbunătățire a cadrului legislativ și organizatoric al pregătirii și diminuării dezastrelor. Țara noastră și-a mărit orizontul dezvoltării cooperării internaționale în domeniul prevenirii și încearcă să elaboreze o bază de date GIS la nivel național ca o componentă a supravegherii dezastrelor provocate de hazardurile naturale. În România există reglementări în domeniul construcțiilor și se dorește punerea la punct a unui sistem de asigurare a bunurilor împotriva cutremurelor. Actualmente se lucrează la o evaluare a vulnerabilității la inundații și cutremure la nivel național de către RMSI cu sprijinul financiar al Băncii Mondiale.

Există multe organizații implicate în monitorizarea seismică care dispun de propriile sisteme (Institutul Național de Cercetare și Dezvoltare pentru Fizica Pământului, Institutul de Cercetare în Construcții), dar s-a ajuns la concluzia că mai eficient ar fi ca aceste activități să fie coordonate cu ajutorul unei baze de date comună.

Reducerea vulnerabilității comunităților umane în fața efectelor situațiilor de urgență generate de manifestarea diferitelor tipuri de riscuri se realizează și prin activitățile pentru reducerea riscului desfășurate de Inspectoratul General pentru Situații de Urgență și de structurile din subordine, aceasta reprezentând o componentă principală a sistemului integrat de măsuri tehnice și organizatorice, precum și de acțiuni specifice planificate și realizate potrivit legislației, în scopul preîntâmpinării, reducerii sau eliminării riscurilor de producere a situațiilor de urgență și a consecințelor acestora, protecției populației, mediului, bunurilor și valorilor de patrimoniu prin mijloace și măsuri specifice.

La nivel teritorial inspectoratele județene/al municipiului București, prin inspecțiile de prevenire, planifică, organizează, pregătesc și desfășoară activități de prevenire la instituții publice, localități, construcții cu aglomerări de persoane și agenți economici cu risc din zona de competență sub coordonarea adjunctului inspectorului șef.

Domeniile specifice activității de reducere a riscului dezastrelor sunt:

a) verificarea respectării actelor normative și reglementărilor privind apărarea împotriva incendiilor și protecția civilă la proiectarea, executarea, exploatarea și post-utilizarea construcțiilor, instalațiilor și amenajărilor;

b) verificarea organizării activității privind depistarea pericolelor potențiale generatoare de riscuri pe timpul exploatării construcțiilor, instalațiilor și amenajărilor;

c) verificarea concepției de apărare împotriva incendiilor și de protecție civilă în scopul menținerii riscurilor în limite acceptabile, stabilindu-se, după caz, măsuri în condițiile legii;

d) controlul activităților care prezintă pericole de accidente majore, în care sunt implicate substanțe periculoase;

e) coordonarea și controlul realizării pregătirii și instruirii specifice a populației și salariaților, a modului de asimilare de către aceștia a regulilor și măsurilor specifice, precum și a comportamentului pe timpul manifestării unei situații de urgență;

f) înștiințarea autorităților responsabile în managementul riscului despre existența, dimensiunea și consecințele riscului identificat în domeniul respectiv;

g) îndrumarea, controlul și coordonarea serviciilor publice voluntare și serviciilor private pentru situații de urgență;

h) informarea și educarea preventivă a populației;

i) soluționarea petițiilor și sesizărilor în domeniul specific.

Scopurile activității de reducere a riscului dezastrelor sunt:

a) asigurarea respectării prevederilor actelor normative și a celorlalte reglementări privind apărarea împotriva incendiilor și protecția civilă;

b) identificarea, evaluarea și analiza pericolelor potențiale prin aprecierea probabilității de apariție a lor și a consecințelor pe care le presupun pentru viața oamenilor, mediu și bunuri materiale;

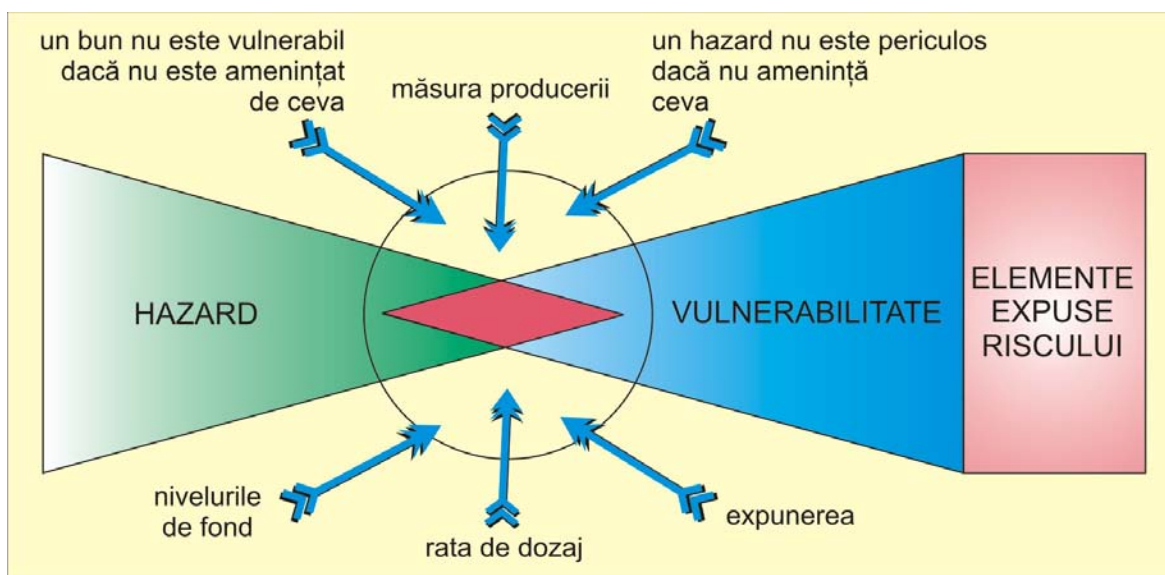
c) conștientizarea riscurilor prin schimbul reciproc de informații între personalul care execută controlul de prevenire, factorii de decizie, personalul angajat și alte persoane interesate și/sau implicate;

d) informarea populației privind pericolele potențiale de risc, inclusiv în locuințe și gospodării, și modul de comportare în caz de incendiu și în alte situații de urgență.

Dezastrul este un proces dinamic și imprevizibil, drept pentru care și lupta pentru reducerea efectelor sale trebuie să fie la fel de dinamică și în cel mai apropiat mod, anticipativă.

Managementul dezastrului trebuie să creeze din reconstrucție oportunități de dezvoltare implicând măsurile de reducere a riscului în toate componentele vieții economice și sociale. Astfel, perioada de reconstrucție și perioada de dezvoltare sunt în același timp componente ale etapei pre-dezastru (de pregătire pentru dezastru).

Relația dintre hazard, vulnerabilitate, risc și conceptele asociate

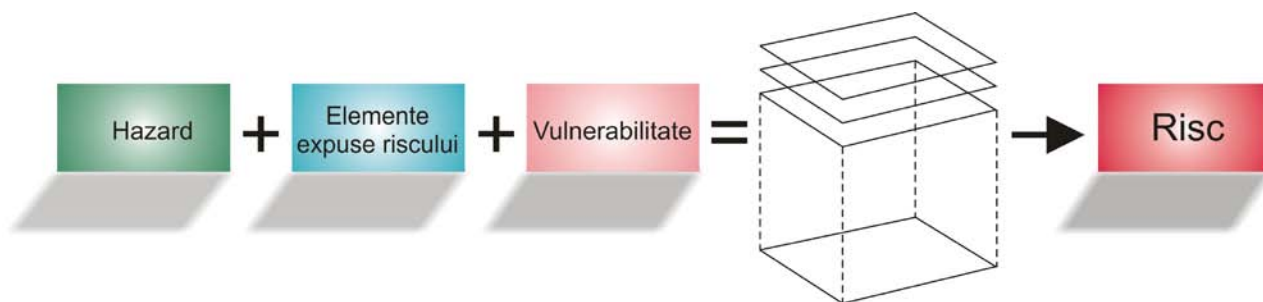
Activitatea pentru evaluarea riscului la nivelul unei localități se bazează pe acumularea și prelucrarea unui volum mare de date diverse și din acest motiv are un caracter deosebit de complex, este de lungă durată și implică participarea unor echipe pluridisciplinare.

Succesul unei operații de evaluare a riscului se bazează în primul rând pe rigoarea pregătirii și derulării acesteia. Cunoașterea nivelului de risc este un element de bază al oricăror activități legate de reconstrucția și dezvoltarea localităților.

Identificarea și estimarea riscului pentru diferite soluții alternative de planificare și dezvoltare urbană trebuie să fie un instrument major în mâna specialiștilor și a persoanelor cu putere de decizie în ceea ce privește stabilirea procedurilor pentru prevenirea sau reducerea consecințelor unui eveniment major precum și pentru limitarea costurilor reconstrucției.

Conceptul modern de evaluare a riscului, se bazează pe analiza convoluțiilor între datele referitoare la:

- hazard;
- elementele expuse (la risc);
- vulnerabilitatea elementelor expuse.
- risc așteptat
- risc acceptat.

Hazardul se definește ca probabilitatea (așteptarea) producerii, într-o perioadă de timp data și pe o arie data, a unui eveniment caracterizat de o valoare data a unui anumit parametru (de exemplu: magnitudine, intensitate macro-seismică, accelerație de vârf a mișcării terenului, în cazul unui cutremur, viteza vântului la furtuni, debit undă de viitură la inundații).

Din punct de vedere practic, pentru analizele de risc interesează numai acele evenimente a căror intensitate reprezintă un pericol potențial pentru mediul locuit sau mediul natural.

Capitolul II

Legislația europeană în domeniul managementului și gestionării urgențelor civile. Structuri specializate ale U.E. și ale statelor membre cu tradiție în domeniu

Examinările efectuate de UE, ONU și de alte organizații internaționale au subliniat vulnerabilitatea crescândă la dezastre, pe fondul schimbărilor climatice majore, manifestate la nivel global, care duce la creșterea frecvenței și magnitudinii fenomenelor meteorologice extreme, preconizându-se că pierderile de vieți omenești, distrugerea infrastructurii economice și sociale și degradarea ecosistemelor deja fragile, se vor înrăutăți. Statele membre ale Uniunii Europene au cunoscut o creștere netă în ceea ce privește numărul și gravitatea dezastrelor naturale dar și ale celor provocate de om ca rezultat al sporirii intensității utilizării terenurilor, al dezvoltării industriale, al expansiunii urbane și al dezvoltării de infrastructuri.

Activitatea de prevenire a dezastrelor trebuie examinată la nivel european. Este mai mult decât evident că dezastrele nu respectă frontierele naționale și pot avea o dimensiune transnațională (astfel cum s-a întâmplat în cazul inundațiilor din 2002 și a incendiilor forestiere din 2007). Dezastrele pot avea un impact negativ asupra politicilor comunitare în materie de agricultură și infrastructură. Efectele economice ale dezastrelor pot afecta negativ creșterea economică și competitivitatea regiunilor UE (și, în consecință, întreaga UE). În fine, este adesea nevoie de finanțare comunitară pentru a putea face față daunelor provocate de dezastre.

Statele membre dispun deja, într-o măsură mai mare sau mai mică, de politici care vizează prevenirea dezastrelor. Acțiunea la nivel comunitar ar trebui să completeze acțiunile la nivel național și ar trebui să se concentreze pe domenii în care o abordare comună este mai eficientă decât abordările naționale individuale.

O abordare comună în materie de prevenire a dezastrelor ar trebui să se bazeze în mod explicit pe măsuri care au fost deja luate la nivel european – fie că este vorba

de legislație sectorială, fie că este vorba de posibilitatea utilizării fondurilor comunitare în scopul desfășurării de activități de prevenire.

La nivelul Uniunii Europene există două acte legislative care acoperă domeniul protecției civile, acestea fiind **Decizia Consiliului 2007/779/EC, Euratom de instituire a unui mecanism comunitar de protecție civilă** (reformulată) și **Decizia Consiliului 2007/162/EC, Euratom de instituire a unui instrument financiar de protecție civilă**.

Alte două decizii ale Comisiei au fost eliberate imediat după adoptarea acestor doi mari piloni ai legislației în domeniul protecției civile, fiecare având un anumit scop, în sensul celor două decizii ale Consiliului. Una dintre aceste decizii, se ocupă de stabilirea normelor de aplicare pentru transport iar cealaltă prevede punerea în aplicare a conceptului de module.

Mecanismului comunitar de protecție civilă și de instrumentul financiar de protecție civilă, acoperă împreună trei dintre principalele aspecte legate de gestionarea dezastrelor: prevenire, pregătire și răspuns. Cele două acte legislative sunt complementare, instrumentul financiar susținând mecanismul de protecție civilă.

2.1. Decizia consiliului nr.779 din 8 noiembrie 2007 de instituire a unui mecanism comunitar de protecție civilă

Decizia nr.779/2007 abrogă Decizia consiliului nr. 792 din 23 octombrie 2001 de instituire a unui mecanism comunitar de favorizare a cooperării consolidate în cadrul intervențiilor care țin de protecția civilă.

Pentru ca răspunsul Uniunii Europene în situații de urgență să devină mai coerent și mai eficient, această decizie aduce mai multe modificări substanțiale Deciziei 2001/792/CE, Euratom a Consiliului din 23 octombrie 2001 de instituire a unui mecanism comunitar de favorizare a unei cooperări consolidate în cadrul intervențiilor de urgență care țin de protecția civilă (denumit în continuare "mecanismul").

Obiectivul general al mecanismului este de a acorda sprijin, la cerere, în situații de urgență majoră și de a facilita o mai bună coordonare a intervențiilor de asistență întreprinse de către statele membre și de către Comunitate, ținând cont de necesitățile speciale ale regiunilor izolate, ultraperiferice, insulare sau a altor regiuni ale Comunității. În perioada 2005 – 2007 s-a constatat o creștere considerabilă a numărului țărilor care apelează la mecanismul de asistență în domeniul protecției civile, apărând astfel necesitatea consolidării mecanismului, pentru a asigura o manifestare mai eficace și mai vizibilă a solidarității europene și pentru a permite dezvoltarea unei capacități europene de răspuns rapid, bazată pe modulele de protecție civilă ale statelor membre.

Mecanismul ține seama în mod corespunzător de dreptul comunitar și angajamentele internaționale relevante și facilitează răspunsul în domeniul protecției civile la toate tipurile de situații de urgență majoră care se produc pe teritoriul Comunității sau în afara acestuia, inclusiv dezastre naturale sau provocate de om, acte de terorism și accidente tehnologice, radiologice și de mediu, inclusiv poluarea marină accidentală. Asistența în domeniul protecției civile poate fi solicitată în toate aceste situații de urgență pentru a completa capacitățile de răspuns ale țării afectate.

Prevenirea este de o importanță majoră pentru protecția împotriva dezastrelor naturale, tehnologice și de mediu, și ar impune luarea în considerare a unor măsuri suplimentare în acest sens. Prin contribuția sa la dezvoltarea sistemelor de detectare și de alertă timpurie, Comunitatea ar trebui să sprijine statele membre în micșorarea timpului de răspuns în caz de dezastre și în ceea ce privește alertarea cetățenilor europeni. Aceste sisteme ar trebui să țină cont și să se bazeze pe sursele de informare existente.

Pregătirea la nivelul statelor membre, cât și la nivel comunitar, a măsurilor pentru a permite ca echipele de intervenție care acordă asistență să fie mobilizate rapid și coordonate cu suplețea necesară și pentru ca, printr-un program de instruire, să se asigure o capacitate eficace de răspuns și complementaritatea echipelor de evaluare și/sau coordonare, a echipelor de intervenție și a altor resurse, după caz. Alte măsuri pregătitoare cuprind punerea în comun a informațiilor referitoare la resursele medicale

necesare și încurajarea utilizării de noi tehnologii. Informațiile menționate se referă la resursele medicale pe care statele membre le-ar putea pune la dispoziție, în mod voluntar, în scopul protecției sănătății publice, ca urmare a solicitării unei intervenții în temeiul mecanismului. Se are, de asemenea în vedere dezvoltarea unor module suplimentare de intervenție de asistență în domeniul protecției civile, constând din resurse ale unuia sau mai multor state membre care urmăresc să fie deplin interoperabile, pentru a contribui la dezvoltarea unei capacități de răspuns rapid în domeniul protecției civile. Modulele sunt organizate la nivelul statelor membre și se află sub conducerea și sub comanda acestora.

În cazul unei urgențe civile majore pe teritoriul Comunității, sau al unui risc iminent de producere a acesteia, care provoacă sau ar putea provoca efecte transfrontaliere, sau care ar putea determina o solicitare de asistență din partea unuia sau a mai multor state membre, este necesar ca notificarea adecvată să se realizeze în mod corespunzător printr-un sistem comun sigur de comunicare și de informare în situații de urgență.

Punctele de contact din statele membre ar trebui să fie în măsură să furnizeze informații cu privire la disponibilitatea asistenței în domeniul protecției civile solicitată de către țara afectată, inclusiv informații cu privire la disponibilitatea activelor și resurselor militare.

Este necesar ca disponibilitatea unor mijloace adecvate de transport să fie îmbunătățită, pentru a sprijini dezvoltarea unei capacități de răspuns rapid la nivel comunitar. Comunitatea ar trebui să sprijine și să completeze eforturile statelor membre prin facilitarea punerii în comun a resurselor de transport ale statelor membre și printr-o contribuție, în cazul în care este necesar, la finanțarea mijloacelor de transport suplimentare.

Mecanismul constă într-o serie de elemente și acțiuni, care cuprind:

1. Identificarea echipelor de intervenție și a altor forme de sprijin pentru intervenție, disponibile în statele membre pentru intervenții de asistență în situații de urgență.

2. Înființarea și punerea în aplicare a unui program de instruire destinat echipelor de intervenție și altor forme de sprijin pentru intervenție, precum și experților din echipele responsabile cu evaluarea și/sau coordonarea.
3. Ateliere, seminarii și proiecte-pilot privind principalele aspecte ale intervențiilor.
4. Constituirea și trimiterea de echipe de evaluare și/sau coordonare.
5. Instituirea și gestionarea unui centru de monitorizare și de informare (MIC), accesibil și capabil de a răspunde imediat, 24 de ore pe zi, aflat în serviciul statelor membre și al Comisiei, pentru necesitățile mecanismului.
6. Instituirea și gestionarea unui sistem comun de comunicare și informare în situații de urgență (CECIS) pentru a permite comunicarea și schimbul de informații între MIC și punctele operaționale de contact din statele membre.
7. O contribuție la dezvoltarea sistemelor de detectare și de alertă timpurie în caz de dezastre care pot afecta teritoriul statelor membre, pentru a permite un răspuns rapid al statelor membre și al Comunității, precum și o contribuție la instituirea unor astfel de sisteme prin studii și evaluări cu privire la necesitatea și la fezabilitatea acestora și prin acțiuni de promovare a interconexiunilor acestora și a conexiunilor cu MIC și CECIS. Aceste sisteme țin cont de sursele de informare, monitorizare și detectare existente și se dezvoltă pe baza acestora.
8. Sprijin pentru statele membre în vederea obținerii accesului la resurse de echipamente și transport prin:
 - (a) furnizarea și schimbul de informații referitoare la resursele de echipamente și transport care pot fi puse la dispoziție de către statele membre, în vederea facilitării punerii în comun a acestor resurse de echipament și de transport;

- (b) sprijin pentru statele membre în identificarea și facilitarea accesului la eventualele resurse de transport care pot proveni din alte surse, inclusiv de pe piețe comerciale;
 - (c) sprijin pentru statele membre în identificarea eventualelor echipamente provenite din alte surse, inclusiv de pe piețe comerciale;
9. Suplimentarea transportului furnizat de statele membre prin furnizarea de resurse de transport suplimentare necesare pentru asigurarea unui răspuns rapid în situații de urgență majoră.
10. Sprijin pentru asistența consulară acordată cetățenilor UE privind activitățile de protecție civilă în situații de urgență în țări terțe, dacă acest lucru este solicitat de către autoritățile consulare ale statelor membre.

Răspunsul

În cazul unei situații de urgență majoră pe teritoriul Comunității care produce sau poate produce efecte transfrontaliere sau a iminenței amenințării acesteia, statul membru în care s-a produs situația de urgență notifică, fără întârziere, Comisia, precum și celelalte state membre care pot fi afectate de situația de urgență.

În cazul unei situații de urgență pe teritoriul Comunității care poate determina o solicitare de asistență din partea unuia sau a mai multor state membre sau a iminenței amenințării acesteia, statul membru în care situația de urgență s-a produs notifică, fără întârziere, Comisia Europeană, atunci când poate fi anticipată o posibilă solicitare de sprijin prin intermediul MIC, pentru a permite Comisiei, după caz, să informeze celelalte state membre și să activeze serviciile sale competente.

Notificările menționate se fac prin *Sistemul Comun de Comunicare și Informare în Caz de Urgență*.

În cazul unei situații de urgență majoră care se produce pe teritoriul Comunității, un stat membru poate solicita asistență prin MIC sau direct de la alte state membre. Solicitarea trebuie să fie cât mai exactă posibil.

În cazul unei solicitări de asistență prin MIC, Comisia, după caz și fără întârziere de la primirea acestei cereri, transmite solicitarea către punctele de contact din celelalte

state membre, facilitează mobilizarea echipelor, experților, modulelor și a altor mijloace de intervenție și colectează informații privind situația de urgență.

Orice stat membru căruia îi este adresată o solicitare de asistență decide de îndată dacă este în măsură să acorde asistența care i-a fost solicitată și informează statul solicitant, fie prin intermediul MIC, fie direct, menționând aria de acoperire și condițiile asistenței pe care o poate acorda. Dacă un stat membru informează statul membru solicitat direct, acesta informează de asemenea MIC, în mod corespunzător. MIC informează permanent statele membre.

Conducerea intervențiilor de asistență⁴ este responsabilitatea statului solicitant. Autoritățile statului solicitant stabilesc liniile directoare și, dacă este necesar, definesc limitele sarcinilor atribuite echipelor de intervenție sau a modulelor.

2.2. Decizia Comisiei nr.73/2008 de modificare a Deciziei 2004/277/CE, Euratom a Comisiei de stabilire a normelor de aplicare a Deciziei 2007/779/CE, Euratom a Consiliului de instituire a unui mecanism comunitar de protecție civilă

O dată cu implementarea legislației inițiale în domeniul protecției civile la nivel comunitar, a apărut necesitatea modificării Deciziei 2004/277/CE, Euratom a Comisiei din 29 decembrie 2003, prin introducerea de norme de aplicare privind protecția civilă la nivel european. Prin aceste norme se detaliază principalele caracteristici ale modulelor de protecție civilă, cum ar fi sarcinile, capacitățile, componentele acestora și viteza lor de desfășurare, precum și gradul corespunzător de autonomie și de interoperabilitate al acestora.

Modulele de protecție civilă, constituite din resurse naționale dintr-unul sau mai multe state membre, puse la dispoziție în mod voluntar, reprezintă o contribuție la capacitatea de răspuns rapid în ceea ce privește protecția civilă, în conformitate cu apelul făcut de Consiliul European în cadrul concluziilor reuniunii sale din 16 și 17

⁴ Decizia Comisiei Uniunii Europene nr.2008/73/CE, Euratom din 20 decembrie 2007 de modificare a Deciziei Comisiei Uniunii Europene nr.2004/277/CE, Euratom de stabilire a normelor de aplicare a Deciziei Consiliului Uniunii Europene nr.2007/779/CE, Euratom de instituire a unui mecanism comunitar de protecție civilă

iunie 2005 și de Parlamentul European în rezoluția din 13 ianuarie 2005 privind dezastrul produs de tsunami. Pentru ca modulele de protecție civilă să aibă capacitatea de a-și aduce contribuția în cadrul reacției la situații de urgență majoră, principalele lor caracteristici trebuie să îndeplinească anumite cerințe generale.

Modulele de protecție civilă ar trebui să fie capabile să funcționeze în mod autonom în decursul unei perioade date. În consecință, este necesară definirea cerințelor generale în materie de autonomie și, după caz, a cerințelor specifice care pot varia în funcție de tipul de intervenție sau de tipul modulului în cauză.

De asemenea, este necesară prezența pe teren a unor echipe de asistență tehnică, îndeplinind sarcini de asistență, în vederea sprijinirii echipelor de evaluare și/sau coordonare la nivel comunitar în domeniul instalării și administrării de birouri, telecomunicații, de sisteme de aprovizionare și transporturi. În acest scop, este necesară definirea de cerințe generale pentru echipele de asistență tehnică. Aceste echipe pot, de asemenea, să contribuie la îndeplinirea cerințelor privind autonomia, pe care modulele de protecție civilă trebuie să le respecte.

În anexa nr. 1 la această decizie sunt prevăzute cerințele generale pentru 13 module europene de protecție civilă:

1. Capacitate mare de pompare
2. Purificare a apei
3. Operațiuni obișnuite de căutare și salvare în zonele urbane
4. Operațiuni dificile de căutare și salvare în zonele urbane
5. Modul de luptă aeriană împotriva incendiilor forestiere cu ajutorul elicopterelor
6. Modul de luptă aeriană împotriva incendiilor forestiere cu ajutorul avioanelor
7. Post medical complex
8. Post medical complex cu secție de chirurgie
9. Spital de campanie
10. Evacuarea medicală pe calea aerului a victimelor dezastrelor
11. Adăpost temporar de urgență

12.Detectarea și prelevarea de probe de natură chimică, biologică, radiologică și nucleară (CBRN) portabil sau mobil de detecție.

13.Operațiuni de căutare și salvare în condiții de risc chimic, bacteriologic, radiologic sau nuclear.

Lista modulelor de protecție civilă și a cerințelor aferente stabilite în prezenta decizie poate fi modificată, astfel încât aceasta să includă alte tipuri de module de protecție civilă, având în vedere experiența acumulată de mecanism.

2.3. Decizia Consiliului nr.162 din 5 martie 2007 de instituire a unui instrument financiar de protecție civilă

După instituirea prin Decizia 2001/792/CE, Euratom, a mecanismului comunitar de facilitare a cooperării consolidate în intervențiile cu scop de asistență în domeniul protecției civile a apărut necesitatea instituirii unui instrument financiar de protecție civilă în temeiul căruia să se poată acorda asistență financiară, atât ca o contribuție la îmbunătățirea eficacității reacției în caz de urgențe majore, cât și ca o contribuție la îmbunătățirea măsurilor de prevenire și pregătire pentru toate tipurile de urgență, cum sunt dezastrele naturale și cele provocate de om, actele teroriste, inclusiv terorismul cu mijloace chimice, biologice, radiologice și nucleare, precum și accidente tehnologice, radiologice și ecologice.

Decizia instituie un instrument financiar de protecție civilă („instrumentul”), pentru a sprijini și completa eforturile de protecție ale statelor membre, în special de protecție a persoanelor, dar și de protecție a mediului și a proprietății, inclusiv a moștenirii culturale, în caz de dezastre naturale și cele provocate de om, de acte de terorism și de accidente tehnologice, radiologice și de mediu, precum și pentru a facilita cooperarea dintre statele membre în domeniul protecției civile.

Instrumentul acoperă perioada 1 ianuarie 2007-31 decembrie 2013 și asigură exprimarea vizibilă a solidarității europene față de țările afectate de urgențe majore, prin facilitarea acordării de asistență sub forma mobilizării mijloacelor de intervenție

ale statelor membre.

Pentru a asigura eficacitatea funcționării instrumentului, acțiunile pentru care se acordă asistență financiară ar trebui să aibă potențialul de a aduce în timp util o contribuție practică la pregătirea și prevenirea pentru urgențe, precum și la reacția rapidă în caz de urgențe majore.

Comisia trebuie să furnizeze asistență logistică adecvată pentru experții evaluatori și/sau coordonatori pe care îi folosește.

Este responsabilitatea statelor membre să furnizeze echipamente și să asigure transportul pentru asistența în materie de protecție civilă pe care o oferă în cadrul mecanismului. Statul membru ar trebui, de asemenea, să furnizeze asistență logistică adecvată pentru echipele sau modulele de intervenție pe care le folosesc.

Atunci când mecanismul răspunde unei cereri de asistență în afara Comunității, ca parte a reacției umanitare comunitare mai ample, este important în mod special să existe complementaritate și coerență între acțiunile care intră sub incidența prezentei decizii și acțiunile finanțate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1257/96, iar aceste acțiuni aflate sub incidența prezentei decizii să aibă la bază principiile umanitare stabilite de regulamentul respectiv, și anume respectivele acțiuni să fie, potrivit normelor generale în domeniul protecției civile, nediscriminatorii, independente, imparțiale și în conformitate cu necesitățile și interesele victimei.

De asemenea, pentru a îmbunătăți capacitatea Comisiei de a urmări punerea în aplicare a prezentei decizii, trebuie să fie posibil, la inițiativa Comisiei, să se finanțeze cheltuielile legate de monitorizarea, controlul, auditarea și evaluarea prevăzute de aceasta.

Prezenta decizie include unele prevederi speciale pentru finanțarea anumitor resurse de transport în cazul unei urgențe majore, pentru a facilita o reacție rapidă și eficientă, inclusiv în caz de urgențe manifestate în regiuni izolate, ultraperiferice, insulare sau ale altor regiuni din Comunitate.

Decizia se aplică măsurilor de prevenire și pregătire pentru toate tipurile de urgențe de pe teritoriul Comunității pentru combaterea consecințelor imediate ale unei

situații de urgență majoră, indiferent de natura acesteia, inclusiv reacția în caz de poluare maritimă accidentală, prin intermediul mecanismului, în interiorul sau în afara Comunității, atunci când se face o cerere de asistență în conformitate cu mecanismul.

Statele membre care solicită sprijin financiar pentru transportul ajutoarelor lor rambursează cel puțin 50 % din fondurile europene primite în 180 de zile de la intervenție.

Nicio finanțare prevăzută în temeiul prezentului instrument nu afectează responsabilitatea statelor membre de a proteja persoanele, proprietatea și mediul pe teritoriul lor împotriva dezastrelor și nu exonerează statele membre de obligația de a-și dota sistemele de protecție civilă cu suficiente capacități pentru a le permite să reacționeze adecvat în caz de dezastre de o magnitudine și de o natură la care ne putem aștepta și pregăti în mod rezonabil.

Acțiunile care primesc asistență financiară în temeiul instrumentului nu primesc asistență prin intermediul altor instrumente financiare comunitare.

Suma de referință financiară pentru punerea în aplicare a instrumentului pentru perioada 2007-2013 este de 189 800 000 EUR la prețurile actuale.

2.4. Decizia Comisiei nr. 606 din 8 august 2007 de stabilire a normelor de aplicare a dispozițiilor referitoare la transport prevăzute în Decizia 2007/162/CE, Euratom a Consiliului de instituire a unui instrument financiar de protecție civilă

Ca urmare a Deciziei 2007/162/CE, Euratom a Consiliului din 5 martie 2007 de instituire a instrumentului financiar de protecție civilă care include unele dispoziții speciale pentru finanțarea anumitor resurse de transport în cazul unei urgențe majore, pentru a favoriza o reacție rapidă și eficientă pentru punerea în aplicare a Deciziei 2001/792/CE, Euratom, este necesară stabilirea de norme și proceduri cu privire la cererile de sprijin financiar comunitar ale statelor participante pentru transportul ajutorului către țările afectate și soluționarea acestor cereri de către Comisie. În acest sens, este necesară stabilirea de norme și proceduri ulterioare în ceea ce privește punerea în comun și identificarea resurselor de transport, având în vedere că una dintre

condițiile de acordare a sprijinului financiar este ca toate celelalte posibilități de a găsi transport în cadrul mecanismului să fi fost epuizate. Pentru a asigura o reacție rapidă și eficientă a Comunității în cazul unor urgențe majore, este necesară stabilirea unei perioade la expirarea căreia cererile de finanțare comunitară pot deveni eligibile.

Decizia 2007/162/CE prevede că statele membre care solicită sprijin financiar comunitar pentru transportul ajutorului trebuie să ramburseze cel puțin 50% din fondurile comunitare primite în termen de 180 de zile de la intervenție. În acest scop trebuie stabilite norme și proceduri. Costurile suportate de către Comisie trebuie considerate drept fonduri primite de statele membre în temeiul articolului 4 alineatul (3) din Decizia 2007/162/CE, Euratom.

Având în vedere că responsabilitatea furnizării echipamentului și a transportului ajutorului în domeniul protecției civile oferit în cadrul mecanismului aparține statelor membre și ținând cont de faptul că rolul Comisiei este doar de a oferi sprijin în finanțarea resurselor suplimentare de transport, la cererea statelor membre, este necesară salvagardarea intereselor financiare ale Comunității în ceea ce privește despăgubirea pentru posibile daune, prevăzându-se ca statele membre care solicită sprijin financiar comunitar pentru transport să se abțină de la a solicita orice fel de despăgubiri din partea Comunității dacă dauna respectivă este o consecință a acordării sprijinului pentru transport reglementat de prezenta decizie, cu excepția cazului în care se dovedește a fi rezultatul unei fraude sau a unei greșeli grave.

Decizia stabilește normele de aplicare a acțiunilor din domeniul transportului care sunt eligibile pentru sprijin financiar din partea Comunității în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) literele (b) și (c) și cu articolul 4 alineatul (3) din Decizia 2007/162/CE, Euratom.

Procedurile se aplică în momentul depunerii de către un stat participant a unei cereri de sprijin prin intermediul mecanismului pentru transportul ajutorului în domeniul protecției civile către un stat afectat, denumit în continuare "sprijin pentru transport".

Dacă o cerere de sprijin pentru transport include o cerere de sprijin financiar, aceasta din urmă nu este luată în considerare de către Comisie până la finalizarea procedurilor menționate anterior.

Toate cererile de sprijin pentru transport în temeiul prezentei decizii și răspunsurile aferente precum și schimbul de informații dintre statele participante și Comisie se transmit către Centrul de monitorizare și informare al Comisiei (CMI) înființat prin Decizia 2004/277/CE, Euratom.

Transmiterea cererilor care implică finanțare comunitară prin fax, prin mesagerie electronică sau prin CECIS este acceptată sub rezerva ca originalele semnate de către autoritatea competentă să fie transmise fără întârziere Comisiei.

La primirea unei cereri de sprijin prin intermediul mecanismului pentru punerea în comun și identificarea resurselor de transport pentru asigurarea transportului ajutorului în domeniul protecției civile către un stat afectat, Comisia notifică imediat punctele de contact desemnate de statele participante în conformitate cu articolul 3 litera (e) din Decizia 2001/792/CE cu privire la această cerere. În notificare, Comisia cere statelor participante să furnizeze detalii privind resursele de transport pe care le pot pune la dispoziția statului participant solicitant. În notificare, Comisia stabilește, de asemenea, o perioadă la expirarea căreia cererile de finanțare comunitară pot deveni eligibile. Perioada respectivă nu poate depăși 24 de ore de la notificare. Comisia poate scurta perioada respectivă până la minim 6 ore dacă este necesar, pentru a putea răspunde eficient nevoilor urgente și vitale.

Statele participante informează Comisia în cel mai scurt timp posibil cu privire la resursele de transport pe care le pot pune în mod voluntar la dispoziție ca răspuns la cererea de sprijin pentru punerea în comun și identificarea resurselor de transport. Statele participante care nu dispun de resurse de transport adecvate ar trebui să informeze imediat Comisia cu privire la acest lucru.

Comisia adună informațiile privind resursele de transport disponibile și le transmite statului participant solicitant sau altor state participante cât mai curând posibil. Pe lângă informațiile menționate Comisia transmite statelor participante și alte

informații pe care le deține privind resursele de transport disponibile din alte surse și facilitează accesul statelor participante la aceste resurse suplimentare.

Atunci când a fost identificată o soluție posibilă de transport, dar este necesară finanțarea comunitară pentru a permite transportul ajutorului în domeniul protecției civile, statul participant poate solicita o subvenție din partea Comunității. Statul participant indică în cererea sa procentul costurilor eligibile pe care le va rambursa. Acel procent nu este mai mic de 50%. Comisia informează imediat statele participante cu privire la cerere.

În alte cazuri statul participant care solicită sprijin pentru transport poate cere Comisiei să contracteze un serviciu de transport cu o entitate privată sau alt fel de entitate pentru transportul ajutorului său în domeniul protecției civile către statul afectat. La primirea unei astfel de cereri Comisia informează imediat toate statele participante cu privire la acea cerere și informează statul participant care solicită un serviciu de transport cu privire la soluțiile de transport disponibile și costurile acestora.

Pe baza schimbului de informații statul participant confirmă în scris cererea sa de serviciu de transport și angajamentul său de rambursare către Comisie. Statul participant indică în cererea sa procentul costurilor eligibile pe care le va rambursa. Acel procent nu este mai mic de 50%. Statul participant notifică imediat Comisiei orice modificare a cererii de serviciu de transport.

Statul participant care solicită sprijin pentru transport se abține de la a solicita orice fel de despăgubiri din partea Comunității pentru daune cauzate bunurilor sale sau personalului său dacă dauna respectivă este o consecință a acordării asistenței pentru transport reglementate de prezenta decizie, cu excepția cazului în care se dovedește a fi rezultatul unei fraude sau a unei greșeli grave.

2.5. Decizia Consiliului 87/600/EEC din 14 decembrie 1987 privind procedura comunitară de schimb rapid de informații în caz de urgență radiologică

Sistemul ECURIE (European Community Urgent Radiological Information Exchange) – Schimb Urgent de Informații Radiologice în cadrul Comunității Europene

La 2 februarie 1959, Consiliul a adoptat directive de stabilire a standardelor de bază pentru protecția sănătății lucrătorilor și a populației împotriva pericolelor prezentate de radiațiile ionizante, care au fost modificate ultima dată de Directiva 80/836/Euratom și de Directiva 84/467/Euratom.

Astfel, statele membre trebuie să stabilească facilitățile necesare pentru a efectua monitorizarea continuă a nivelului de radioactivitate din aer, apă și sol și să comunice aceste informații Comisiei pentru ca aceasta să fie informată de la nivelurile de radioactivitate la care este expusă.

Experiența acumulată în urma gestionării efectelor accidentului de la centrala nucleară de la Cernobîl din Uniunea Sovietică a demonstrat că, în caz de urgență radiologică și pentru a-și îndeplini sarcinile, Comisia trebuie să primească prompt toate informațiile relevante într-un format agreat.

Sistemul asigură monitorizarea permanentă și schimbul reciproc de informații între statele comunitare privind urgențe radiologice:

(a) accident pe teritoriul său, în urma căruia are loc sau este posibil să apară o eliberare semnificativă de material radioactiv;

(b) detectării, pe sau în afara teritoriul său, a unor nivele anormale de radioactivitate care ar putea fi dăunătoare pentru sănătatea publică în acest stat membru;

(c) altor accidente decât cele menționate la litera (a) care implică instalațiile sau activitățile din care are loc o eliberare semnificativă de material radioactiv are loc sau este posibil să apară.

Statele lumii și-au creat sistemul de management al situațiilor de urgență în conformitate cu resursele materiale și umane disponibile, adaptându-se la tradiția

proprie și la problemele concrete cărora trebuie să le facă față. Organismul/agenția responsabilă se regăsește într-o diversitate de structuri, din care amintim câteva: Guvernul, Ministerul de Interne, Ministerul Apărării, Ministerul Mediului sau Ministerul Justiției.

Ca structură organizatorică, marea majoritate a țărilor sunt organizate pe trei nivele (principiul teritorial): național, regional și local.

Aceste sisteme naționale s-au format pe osatura unei mari varietăți de servicii de urgență profesionale, dintre care cele mai cunoscute sunt formațiunile de pompieri (profesioniști și voluntari) din Belgia, Germania, Spania, Franța, Luxemburg, Olanda, Austria, Finlanda și Suedia; unități militare specializate în acțiuni de protecție civilă în Norvegia, Franța, Portugalia, Danemarca, Italia, Grecia și Austria; sau formațiuni de sănătate publică în Islanda, Suedia și Irlanda.

Indiferent de criteriile pe care le utilizăm în analiza comparativă a concepțiilor naționale de management al situațiilor de urgență în statele membre ale Uniunii Europene, identificăm o serie de caracteristici comune, în ceea ce privește obiectivele generale ale autorităților cu atribuții pe linia protecției civile.

Astfel, în toate statele, fără excepție, noțiunea de protecție civilă este similară cu prevederile legislației românești, apărând diferențe în ceea ce privește sistemul organizatoric și gradul de distribuire a sarcinilor pe diferite instituții.

În Franța, obiectivul general al Directoratului de Protecție Civilă și Securitate este acela de a proteja statul, persoana și proprietatea ca răspuns la amenințarea reprezentată de pericole iminente sau riscuri, dezastre și toate tipurile de catastrofe. De asemenea, participă și la protecția mediului.

Planurile de urgență civilă sunt orientate spre securitatea generală, protecția și salvarea instalațiilor vitale, salvarea populației și menținerea spiritului public și a dorinței de a se opune agresiunilor. Observăm aici alimentarea în plan sociologic a spiritului național, protecția civilă având și rolul de a cultiva populației un spirit combativ, care să faciliteze mobilizarea în situația unei agresiuni din exterior.

Principalul scop al Planificării Urgențelor Civile din Germania este de a proteja statul și cetățenii săi, responsabilitatea managementului urgențelor civile fiind împărțită între nivelurile guvernamentale: statul federal, statele componente (landuri), orașe și municipalități (local).

Se face distincție între Protecția Civilă ca sarcină națională (federală) în timp de război și planificarea și managementul urgențelor pe timp de pace. Acest lucru duce la două domenii independente de lege și administrație.

Planificarea de Urgență pe timp de pace este de competența landurilor pe când planificarea de Urgență „extinsă” în caz de război este responsabilitatea statului federal.

În Italia, obiectivele Protecției Civile sunt asigurarea continuității activității de guvernare, menținerea legii și ordinii, mobilizarea, coordonarea și utilizarea resurselor naționale (energie, muncă, capacitatea productivă, hrana și agricultura, materialele brute/prime, telecomunicațiile etc.), precum și coordonarea serviciilor de alarmare și salvare, care au ca scop diminuarea consecințelor dezastrelor. Principalul rol al Protecției Civile este de a proteja viața, integritatea proprietatea, clădirile și mediul de pagubele sau posibilele pagube cauzate de dezastre naturale și provocate de om. Principalul scop al Protecției Civile este de a spori pregătirea țării pentru a face față urgențelor și crizelor majore, inclusiv războiului.

Departamentul de Protecție Civilă, sub auspiciile biroului Primului ministru, promovează și coordonează activitățile administrațiilor centrale și locale de Stat, a regiunilor provinciilor, municipalităților a organismelor naționale și teritoriale și în plus toate instituțiile și organizațiile publice și private în teritoriul național.

Departamentul de Protecție Civilă este alcătuit din reprezentanții tuturor administrațiilor și organismelor de stat. Pregătește programele naționale de intervenție și planurile de operare la urgențe, are o funcție de prognozare și prevenire și coordonează răspunsul național la dezastrele majore sub directiva Șefului Departamentului.

Protecția Civilă în Spania este definită ca fiind protecția fizică a populației și bunurilor în cazuri de risc major, calamitate publică sau catastrofe extraordinare în care sunt puse în pericol viețile și integritatea fizică a populației.

Activitățile pe linia planificării urgențelor civile se referă mai ales la prevederea sau mobilizarea resurselor și serviciilor civile, necesare pentru a face față cerințelor de Apărare Civilă. Există trei mari domenii de sprijin: apărarea națiunii, protecția populației și protecția sectoarelor de resurse specifice.

Protecția civilă din Marea Britanie se bazează pe conceptul managementului integrat al urgențelor. Prioritatea curentă este de a dezvolta o mai mare rezistență la incidentele civile cu caracter distructiv, în special la evenimentele catastrofice care pot implica scurgeri deliberate de materiale chimice, biologice, radiologice sau nucleare. Biroul Cabinetului are totală responsabilitate în ceea ce privește planificarea urgențelor civile în Marea Britanie și Wales. În Scoția și Irlanda de Nord aceasta este o chestiune separată. Regula de bază pentru gestionarea urgențelor civile din Marea Britanie este ca responsabilitatea primară, inclusiv primul răspuns la orice incident, să rămână la nivel local.

Capitolul III

Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență – organizare națională și regională.

Definiții, concepte, atribuții, competențe și responsabilități

În ultimii ani, în întreaga lume au avut loc importante schimbări climatice. Acestea, sunt efectul creșterii gradului de poluare, a conflictelor militare, numărului mare de incendii în masă, a defrișărilor masive și lipsei unor măsuri eficiente de refacere a fondului forestier.

În aceste condiții, și în țara noastră se manifestă din ce în ce mai des și cu o intensitate tot mai crescândă, fenomene meteorologice extrem de periculoase, care favorizează producerea unor dezastre naturale de mari proporții.

Drept urmare, s-a impus cu celeritate crearea unui cadru normativ care să reglementeze modul de răspuns al autorităților în fața amenințărilor situațiilor de urgență, prin elaborarea unui pachet legislativ adecvat care, pe lângă realism și viabilitate, respectă principiile compatibilității și complementarității cu legislația Comunitară în domeniu.

Abordarea sistemică a managementului situațiilor de urgență la nivel național este o caracteristică exclusivă a actualei concepții privind prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență.

Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență este organizat și funcționează pentru prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență, asigurarea și coordonarea resurselor umane, materiale, financiare și de altă natură necesare restabilirii stării de normalitate.

Prin legislația actuală sunt stabilite cu claritate și realism competențele ministerelor și celorlalte organe ale administrației publice centrale pentru gestionarea tuturor tipurilor de risc, crescând, totodată, importanța comitetelor județene și a serviciilor de urgență profesionale, prin preluarea unor competențe decizionale

transferate de la nivel central, în contextul procesului de descentralizare și deconcentrare ce se desfășoară la nivelul întregii societăți.

În gestionarea situațiilor de urgență sunt constituite **organisme și structuri** după cum urmează:

- Comitetul Național pentru Situații de Urgență;
- Comitete ministeriale pentru situații de urgență;
- Comitete județene pentru situații de urgență;
- Comitete locale pentru situații de urgență;
- Inspectoratul General pentru Situații de Urgență;
- Inspectoratele pentru situații de urgență județene/al municipiului București;
- Centre operative cu activitate permanentă;
- Centre operative cu activitate temporară;
- Celule de urgență;
- Servicii voluntare pentru situații de urgență;
- Servicii private pentru situații de urgență;
- Servicii private de urgență constituite ca societăți comerciale.

În acest context, Comitetul Național al Situațiilor de Urgență este parte integrantă a Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență, fiind constituit în conformitate cu prevederile O.U.G. nr.21/2004.

Sistemul Național are în compunere:

- comitete pentru situații de urgență;
- Inspectoratul General pentru Situații de Urgență;
- servicii comunitare pentru situații de urgență;
- centre operative pentru situații de urgență;
- comandantul acțiunii.

În cadrul comitetelor pentru situații de urgență se regăsește și **Comitetul Național pentru Situații de Urgență.**

3.1. Comitetul Național pentru Situații de Urgență

Organizarea și funcționarea C.N.S.U. este reglementată prin H.G.R. nr.1489/2004. Prevederile acestui act normativ constituie baza legislației subsecvente care reglementează structura organizatorică, atribuțiile, funcționarea și dotarea comitetelor și centrelor operative pentru situații de urgență” (H.G.R. nr.1491/2004), a modului de repartizare a principalelor funcții de sprijin pe care le asigură ministerele, celelalte organe ale administrației publice centrale și organizațiile neguvernamentale privind prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență (H.G.R. nr.2288/2004), precum și a altor acte normative cu rol de reglementare internă emise de conducătorii instituțiilor reprezentate în cadrul Comitetului Național.

În conformitate cu prevederile actelor normative care reglementează activitatea C.N.S.U., privind organizarea, funcționarea și atribuțiile acestui organism, se pot evidenția următoarele aspecte:

„Comitetul Național pentru Situații de Urgență, se constituie și funcționează, ca organism interministerial de management, sub conducerea nemijlocită a ministrului administrației și internelor și în coordonarea primului-ministru, în cadrul Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență”.

- Comitetul Național pentru Situații de Urgență este compus din: **președinte, vicepreședinte, membrii și consultanți.**
- **Președintele** Comitetului Național pentru Situații de Urgență (C.N.S.U.) este ministrul administrației și internelor.
- **Vicepreședintele** este secretar de stat în Ministerul Administrației și Internelor.
- **Membrii** sunt: secretari de stat/adjunct al conducătorului fiecărei instituții publice centrale sau locale, după caz.
- **Consultanți** sunt: câte 1-2 experți și/sau specialiști din fiecare minister și instituție publică centrală.

Din **C.N.S.U.** fac parte **20 de instituții** după cum urmează: 11 ministere, S.R.I., S.P.P., S.T.S., 5 oficii și agenții și I.G.S.U.

Activitatea **C.N.S.U.** se desfășoară pe baza planurilor anuale elaborate de Secretariatul tehnic permanent al comitetului, conform art.10 din H.G. nr.1490/2004.

Comitetul Național pentru Situații de Urgență asigură îndeplinirea atribuțiilor specifice pe linia realizării în România a obiectivelor strategiei internaționale de reducere a dezastrelor.

Atribuțiile C.N.S.U. constau în **aprobarea prin consens** sau prin **votul majorității simple a celor prezenți** a documentelor supuse analizei.

a. Hotărârile care se adoptă prin **consens** sunt:

- propunerea pentru adoptarea de către Guvern a Planului național de asigurare cu resurse umane, materiale și financiare pentru gestionarea situațiilor de urgență;

- solicitarea/acordarea de asistență umanitară internațională în cazul situațiilor de urgență cu impact deosebit de grav, pe baza analizelor întocmite de Inspectoratul General;

- măsurile privind coordonarea, pe teritoriul național, a activității forțelor internaționale solicitate pentru rezolvarea situațiilor de urgență, îndeosebi în domeniul înlăturării efectelor distructive ale dezastrelor, în conformitate cu prevederile legii române;

- includerea în bugetul de stat anual a fondurilor necesare pentru gestionarea situațiilor de urgență, inclusiv pentru operaționalizarea Sistemului Național de Management al Situațiilor de Urgență și a structurilor de intervenție în afara frontierelor de stat, în cadrul structurilor specializate ale organismelor internaționale cu atribuții în domeniu;

- elaborarea de acte normative pentru gestionarea situațiilor de urgență și avizarea celor elaborate de comitetele ministeriale, județene și al municipiului București;

- modul de cooperare a structurilor Sistemului Național cu alte autorități și organisme ale statului român sau internaționale abilitate în managementul stărilor excepționale;

- activitățile de informare a opiniei publice privind managementul situațiilor de urgență.

b. Hotărârile care se adoptă prin **votul majorității simple** a celor prezenți sunt:

- propunerea de declarare, cu acordul primului-ministru, a stării de alertă la nivel național sau la nivelul mai multor județe și cea de încetare a stării de alertă;
- punerea în aplicare a planurilor de evacuare, la propunerea comitetelor ministeriale, județene sau al municipiului București;
- propunerea de instituire a de către Președintele României a "stării de urgență" în zonele afectate, în baza solicitărilor primite de la comitetele județene sau al municipiului București;
- scoaterea de la rezervele de stat a unor produse și bunuri materiale necesare sprijinirii autorităților administrației publice locale și populației afectate de dezastre sau alte situații de urgență.

Comitetul Național pentru Situații de Urgență se constituie și funcționează sub conducerea nemijlocită a ministrului administrației și internelor și sub coordonarea primului-ministru.

Comitetul Național este un organism interministerial format din persoane cu putere de decizie, experți și specialiști desemnați de ministerele cu atribuții complexe în gestionarea situațiilor de urgență.

La ministere și la alte instituții publice centrale cu atribuții în gestionarea situațiilor de urgență se constituie și funcționează sub conducerea miniștrilor, respectiv a conducătorilor instituțiilor publice centrale, **comitete ministeriale pentru situații de urgență**.

La acestea se constituie centre operative cu activitate permanentă și temporară.

Organizează centre operative cu activitate permanentă următoarele instituții centrale:

- Ministerul Administrației și Internelor
- Ministerul Transporturilor și Infrastructurii
- Ministerul Dezvoltării Regionale, Locuinței și Turismului
- Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri
- Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale
- Ministerul Mediului și Pădurilor
- Ministerul Sănătății
- Ministerul Afacerilor Externe
- Ministerul Apărării Naționale
- Serviciul Român de Informații
- Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare
- Serviciul de Telecomunicații Speciale
- Serviciul de Protecție și Pază
- Autoritatea Națională, Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor

3.2. Consiliul interministerial pentru situații de criză

Consiliile interministeriale au ca membri pe miniștrii de stat care coordonează domeniul respectiv, miniștrii de resort din domeniul respectiv, ministrul finanțelor publice, ministrul delegat pentru coordonarea Secretariatului General al Guvernului, un consilier de stat al primului-ministru pe problematica domeniului respectiv.

Conducerea consiliilor interministeriale este asigurată, după caz, de primul-ministru, miniștrii de stat, respectiv miniștrii de resort.

Consiliul interministerial pentru situații de criză, este compus din 7 membrii:

- Ministrul administrației și internelor;
- Ministrul apărării naționale;
- Ministrul transporturilor și infrastructurii;

- Ministrul dezvoltării regionale, locuinței și turismului;
- Ministrul mediului și pădurilor;
- Șeful Secretariatului General al Guvernului;
- Ministrul finanțelor publice.

Conducerea acestei structuri organizaționale este asigurată de ministrul administrației și internelor.

Consiliul interministerial pentru situații de criză **preia următoarele organisme interministeriale:**

1. Comitetul Național pentru Situații de Urgență;
2. Comisia de monitorizare a unor eventuale inundații;
3. Comitetul interministerial pentru situații de criză;
4. Comitetul de coordonare a proiectului de prevenire și management al dezastrelor;
5. Comisia pentru transparența utilizării fondurilor pentru sinistrați.

3.3 Comitetul Județean/al Municipiului București și local pentru Situații de Urgență,

Una dintre componentele Sistemului Național o reprezintă **Comitetul Județean/al Municipiului București pentru Situații de Urgență**, înființate ca **organisme interinstituționale de sprijin al managementului situațiilor de urgență** în teritoriile administrative ale județelor/al municipiului București.

La nivelul municipiului București se constituie, sub conducerea prefectului, **Comitetul Municipiului București pentru Situații de Urgență**.

La nivelul județelor se constituie, sub conducerea prefectilor, **comitete județene** pentru situații de urgență.

La nivelul municipiilor, orașelor, sectoarelor municipiului București, precum și al comunelor se constituie, sub conducerea primarului și cu avizul prefectului, **comitete locale** pentru situații de urgență.

Potrivit legii, Comitetele Județene pentru Situații de Urgență sunt constituite sub conducerea prefectilor, care sunt și președinții acestora.

Din Comitetele Județene pentru Situații de Urgență fac parte :

- președintele Consiliului Județean – vicepreședintele Comitetului Județean pentru Situații de Urgență;
- șefi de servicii deconcentrate/descentralizate și de gospodărire comunală (membri);
- manageri ai unor instituții și societăți comerciale de interes județean, care îndeplinesc funcții de sprijin în gestionarea situațiilor de urgență (membri);
- manageri ai operatorilor economici, care prin specificul activității, constituie factori de risc potențial generatori de situații de urgență (membri);
- experți și specialiști din aparatul propriu al autorităților administrației publice, reprezentanți ai altor instituții și servicii publice cu atribuții în domeniul de competență (consultanți);.

Organizarea, atribuțiile și funcționarea Comitetului Județean pentru Situații de Urgență se stabilesc prin **ordine ale prefectilor**, în baza următoarelor acte normative din legislația primară și secundară:

a) *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență*, aprobată cu modificări și completări prin *Legea nr.15/2005*;

b) *Ordonanța de urgență nr.25/2004 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr.88/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare pentru situații de urgență*;

c) *Hotărârea Guvernului nr.1491/2004 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind structura organizatorică, atribuțiile, funcționarea și dotarea comitetelor și centrelor operative pentru situații de urgență*;

d) *Hotărârea Guvernului nr.1492/2004 privind principiile de organizare, funcționare și atribuțiile serviciilor de urgență profesioniste*;

- e) *Legea nr. 481/2004 privind protecția civilă;*
- f) *Hotărârea Guvernului nr.1222/2005 pentru stabilirea principiilor evacuării în situații de conflict armat.*

3.4. Structurile profesioniste pentru situații de urgență

Inspectoratul General pentru Situații de Urgență ca organ de specialitate din subordinea Ministerului Administrației și Internelor, asigură coordonarea unitară și permanentă a activităților de prevenire și gestionare a situațiilor de urgență.

Serviciile de urgență profesioniste pentru situații de urgență, constituite ca servicii deconcentrate, funcționează ca inspectorate județene și al municipiului București și asigură în zonele de competență coordonarea, îndrumarea și controlul activităților de prevenire și gestionare a situațiilor de urgență.

În situații de urgență, coordonarea unitară la locul producerii evenimentului excepțional a acțiunii tuturor forțelor stabilite pentru intervenție se realizează de către o persoană împuternicită, după caz, de către Comitetul Național, ministerial, județean sau al municipiului București, în funcție de natura și gravitatea evenimentului și de mărimea categoriilor de forțe concentrate, denumită *comandantul acțiunii*.

Comandantul acțiunii poate fi ajutat în îndeplinirea sarcinilor de către grupa operativă și punctul operativ avansat, constituite potrivit reglementărilor în vigoare.

Finanțarea acțiunilor preventive, de intervenție și reabilitare se face, potrivit legii, prin bugetul de stat, bugetele consiliilor județene și locale, precum și ale instituțiilor și operatorilor economici, din alte surse interne și internaționale.

Finanțarea măsurilor și acțiunilor de protecție și supraviețuire a populației pe timpul și după producerea situațiilor de urgență se face astfel:

- prin bugetele consiliilor județene, dacă situația de urgență s-a produs la nivelul unității administrativ-teritoriale respective;
- prin bugetul de stat, dacă situația de urgență s-a produs la nivel național sau nivelul mai multor județe;

- operatorii economici și instituțiile publice au obligația prevederii în bugetele proprii a fondurilor necesare protecției și supraviețuirii salariaților pentru asigurarea continuității activității pe timpul situațiilor de urgență.

Resursele materiale sunt asigurate potrivit normelor de dotare emise de către ministere pe domenii de activitate, autoritățile centrale și locale de administrație publică, cu avizul inspectoratului general și al inspectoratelor pentru situații de urgență județene/al municipiului București.

Este necesară realizarea unor baze de date și a unor programe informatice care să fundamenteze alegerea priorităților în activitatea preventivă.

3.5. Atribuțiile prefecților și primarilor în domeniul de referință

Prefecții și primarii au următoarele atribuții specifice pentru gestionarea situațiilor de urgență generate de inundații, fenomene meteorologice periculoase, accidente la construcții hidrotehnice și poluări accidentale:

a) asigură condițiile de funcționare a permanenței la primărie, oficii poștale și posturi de poliție;

b) asigură mijloacele necesare înștiințării și alarmării populației din zonele de risc ce pot fi afectate de inundații, fenomene meteorologice periculoase, accidente la construcții hidrotehnice și poluări accidentale;

c) asigură întocmirea planurilor de apărare împotriva inundațiilor, fenomenelor meteorologice periculoase, accidentelor la construcții hidrotehnice și poluărilor accidentale;

d) coordonează pregătirea populației pentru realizarea acțiunilor de protecție și intervenție în caz de inundații, fenomene meteorologice periculoase, accidente la construcții hidrotehnice și poluări accidentale;

e) asigură organizarea acțiunilor de limitare și de înlăturare a efectelor inundațiilor, fenomenelor meteorologice periculoase și poluărilor accidentale, pentru salvarea oamenilor, animalelor și bunurilor materiale, acordarea primului ajutor, evacuarea și transportul victimelor, cazarea sinistraților, aprovizionarea cu apă și

alimente, asistența sanitară a persoanelor afectate, retragerea din consum a produselor contaminate;

f) stabilesc, împreună cu operatorii economici și unitățile de profil, acțiuni și măsuri operative pentru identificarea și înhumarea persoanelor decedate, repunerea în stare de funcționare a serviciilor și utilităților de gospodărie comunală, transport, telecomunicații și alimentare cu apă, energie electrică și gaze naturale;

g) centralizează datele privind urmările inundațiilor, fenomenelor meteorologice periculoase și poluărilor accidentale și întocmesc rapoarte, pe care le transmit, după caz, Inspectoratului General, Comitetului ministerial, inspectoratului județean pentru situații de urgență, Centrului operativ al Sistemului de Gospodărire a Apelor;

h) asigură fondurile necesare pentru constituirea și completarea stocurilor de materiale și mijloace de apărare, pentru acțiuni operative de apărare împotriva inundațiilor și fenomenelor meteorologice periculoase, întreținerea și repararea construcțiilor hidrotehnice proprii și întreținerea albiilor cursurilor de apă în zona localităților;

i) asigură realizarea și întreținerea corespunzătoare a șanțurilor și rigolelor de scurgere a apelor pluviale, îndepărtarea materialului lemnos și a deșeurilor din albia majoră a cursurilor de apă, din secțiunile de scurgere a podurilor și podețelor;

j) urmărește întocmirea hărților de risc la inundații a localităților atât din revărsări de cursuri de apă cât și din scurgeri de pe versanți și introducerea lor în planurile de urbanism general și respectarea regimului de construcții în zonele inundabile, conform prevederilor *Legii nr.575/2001 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național*.

Planul județean de apărare împotriva inundațiilor, fenomenelor meteorologice periculoase, accidentelor la construcții hidrotehnice și poluărilor accidentale al comitetului județean pentru situații de urgență se întocmește prin grija Sistemului de Gospodărire a Apelor, se aprobă din punct de vedere organizatoric de către prefectul județului, se verifică de către Centrul operativ al Comitetului ministerial și se aprobă de către președintele Comitetului ministerial pentru situații de urgență.

Rapoartele sinteză privind apărarea împotriva inundațiilor, fenomenelor meteorologice periculoase, accidentelor la construcții hidrotehnice și poluărilor accidentale se întocmesc de Comitetele județene pentru situații de urgență, se transmit Comitetului ministerial pentru situații de urgență și conțin constatările efectuate la nivelul comitetelor locale de către comisii numite de primari și validate de către comisiile de specialitate pe domenii (construcții, agricol, drumuri, rețele electrice, telefonice, edilitar-gospodărești etc.), numite de prefecți.

Totodată, conform Legii nr.481/2004 privind protecția civilă, prefectul are următoarele atribuții:

a) aprobă planurile operative și de pregătire pe linia protecției civile și planificarea exercițiilor și a altor activități desfășurate la nivelul unității administrativ-teritoriale;

b) urmărește îndeplinirea măsurilor de protecție civilă la nivelul unității administrativ-teritoriale;

c) dispune, potrivit legii, instituirea stării de alertă, activarea sau folosirea, după caz, a formațiunilor de intervenție;

d) aproba schema cu riscurile teritoriale întocmită de inspectoratul pentru situații de urgență;

e) asigură condiții pentru buna desfășurare și integrarea activității forțelor de intervenție din alte județe sau a echipelor internaționale, după caz, sosite în unitatea administrativ-teritorială în scopul limitării și înlăturării efectelor dezastrelor;

f) prezintă consiliului județean sau Consiliului General al Municipiului București, după caz, propuneri de completare a sistemului de înștiințare și alarmare a populației, a fondului de adăpostire, a bazei materiale și alte măsuri de protecție a populației, a bunurilor materiale, a valorilor culturale și a mediului;

g) exercită controlul aplicării măsurilor în situațiile de protecție civilă.

Planificarea exercițiilor și a aplicațiilor de cooperare privind protecția civilă la care participă, potrivit specificului acestora, serviciile de urgență, forțele de protecție și sprijin și populația, se aprobă de prefect, primar sau de ministrul administrației și internelor, după caz.

Grupa operativă se constituie, prin ordin al prefectului, din personal cu putere de decizie și specialiști ai serviciilor de urgență ale autorităților publice, ai agenților economici și instituțiilor implicate în gestionarea situației de urgență.

De asemenea, conform prevederilor actelor normative derivate din legislația primară și secundară, menționate anterior, sunt stabilite sau particularizate următoarele competențe și obligații:

a. Planurile de protecție, intervenție și cooperare între serviciile publice deconcentrate din subordine se aprobă de prefect, după avizarea acestora de către autoritățile teritoriale de poliție, jandarmi, de protecție a mediului, inspecția muncii, sănătate publică, precum și de alte autorități abilitate, după caz, potrivit specificului obiectivului. Viabilitatea acestor documente va fi testată și evaluată prin exerciții și aplicații organizate de autoritățile teritoriale cu responsabilități în domeniul managementului situațiilor de urgență, pe baza unui grafic aprobat de prefectul județului.

b. La nivel județean, prefectul, ca președinte al comitetului județean pentru situații de urgență, coordonează activitatea pentru protecția populației și a factorilor de mediu, precum și pentru realizarea măsurilor ce se impun în caz de accident nuclear ori urgență radiologică pe teritoriul județului.

c. Pe baza hotărârii adoptate de Consiliul Suprem de Apărare a Țării, coordonarea și conducerea activităților de evacuare se realizează, la nivel județean, de prefecti. Organizarea evacuării în situații de conflict armat se face pe baza planurilor de evacuare/primire județene/locale a populației și bunurilor materiale importante, întocmite de inspectoratele pentru situații de urgență județene în cooperare cu specialiști ce au atribuții în gestionarea evacuării, avizate de Inspectoratul General pentru Situații de Urgență și aprobate de prefect sau primar, după caz.

d. Răspunderea privind întocmirea planurilor de apărare revine prefectilor, primarilor și conducătorilor operatorilor economici și ai instituțiilor publice.

e. Prefecții, primarii și conducerile tehnico-administrative ale agenților economici și instituțiilor au obligația de a asigura cunoașterea de către populație și de forțele destinate intervenției a modalităților de acțiune, conform planurilor de apărare întocmite.

f. Conducerea întregii operațiuni de intervenție în situația de urgență publică generată de incendii în masă se realizează de autoritățile legal învestite care au atribuții și responsabilități privind concepția, planificarea, organizarea și controlul în domeniu, respectiv prefecții, primarii și conducerile tehnico-administrative ale agenților economici și ale instituțiilor publice.

g. În cazul producerii unui cutremur puternic, cu potențiale pierderi umane și pagube materiale, prefecții județelor/municipiului București din zonele potențial afectate, prin specialiștii din inspectoratele teritoriale și județene în construcții, procedează în regim de urgență la constatarea efectelor cutremurului asupra construcțiilor, dotărilor și rețelelor tehnico-edilitare și comunică operativ situația din teritoriu.

Diminuarea pagubelor, a pierderilor de vieți omenești și a consecințelor pentru mediu ca urmare a situațiilor de urgență nu depinde numai de acțiunile de răspuns întreprinse în timpul acestora. Diminuarea consecințelor situațiilor de urgență este rezultatul unei combinații ample, dintre măsurile și acțiunile premergătoare producerii acestora, cele de gestionare (management) la producere și cele întreprinse postdezastru.

Pentru ca efortul tuturor componentelor Sistemului Național pentru Managementul Situațiilor de Urgență să fie coordonate și să aibă ca efect comunități pregătite să facă față situațiilor de urgență, gestionarea acestora trebuie abordată într-o concepție integrată.

În această concepție integrată sunt incluse și comitetele locale pentru situații de urgență, componente menite să răspundă cel mai bine nevoilor concrete de protecție a fiecărei comunități în parte.

Dacă la nivel central și județean lucrurile sunt reglementate și organizate corespunzător, la nivel local încă se manifestă unele greutăți (care se constituie în puncte slabe), determinate de:

- insuficiența resurselor materiale și financiare destinate acțiunilor preventive și de răspuns în situații de urgență;
- forme neadecvate de pregătire profesională specifică;
- insuficientă coerență în adoptarea de politici locale;
- inconsecvență în realizarea obiectivelor/măsurilor/acțiunilor stabilite prin diferite documente programatice;
- deficiențe în sistemul de recrutare și motivare a personalului voluntar din cadrul serviciilor voluntare pentru situații de urgență;
- inexistența în structura organizatorică a primăriilor din mediul rural a unei persoane responsabile în domeniul situațiilor de urgență (funcție de sine stătătoare).

Eliminarea acestor puncte slabe presupune cuprinderea în planurile și programele de activități/acțiuni a unor măsuri concrete, cu termene și responsabilități precise, pe baza următoarelor obiective și direcții de acțiune:

- Construcție instituțională

o capacitate de răspuns credibilă

- asigurarea unei permanente capacități de protecție eficientă și adecvată la riscurile existente și probabile la adresa securității individuale și colective a populației civile;
- evaluări și prognoze realiste asupra riscurilor existente pe raza unităților administrativ-teritoriale;

o modernizare structurală și logistică:

- structuri adecvate riscurilor unităților administrativ-teritoriale, instituțiilor publice și operatorilor economici, dimensionate și înzestrate în raport de necesitățile operative și de posibilitățile de susținere financiară de care dispun administrațiile locale;

- includerea în componența structurilor responsabile cu managementul situațiilor de urgență (comitete locale pentru situații de urgență, servicii voluntare pentru situații de urgență) a tuturor instituțiilor, serviciilor, operatorilor economici care concură la îndeplinirea misiunilor de protecție;
- dotarea progresivă cu tehnică și aparatură modernă, în funcție de resursele bugetare și locale;

O parteneriat operațional intensificat

- activități și acțiuni comune cu structuri similare locale, județene, naționale și internaționale, pe bază de parteneriate speciale, bilaterale sau multilaterale;

O integrare graduală

- interoperabilizare treptată a structurilor în perspectiva aderării la Uniunea Europeană;

- Infrastructură

- O întocmirea hărților de hazard și hărților de risc;
- O întreținerea și modernizarea infrastructurii existente;
- O lucrări de amenajare a teritoriului;
- O îmbunătățiri funciare.

Problema esențială în realizarea obiectivelor, direcțiilor de acțiune și măsurilor de eficientizare a activităților de prevenire și intervenție o reprezintă **susținerea financiară** la nivel local.

Principalele surse de finanțare a acestor activități, care trebuie valorificate pentru creșterea nivelului de protecție a comunităților, sunt:

- **Sursele bugetare** – bugetele locale repartizate de consiliile județene, în care trebuie să se prevadă distinct fondurile destinate situațiilor de urgență;
- **Surse locale** – impozite, taxe, contribuția instituțiilor, serviciilor, operatorilor economici din unitățile administrativ-teritoriale;

- **Surse externe** – atrase pe bază de proiecte cu finanțare externă (tip SAPARD, PHARE etc.);

Un rol important revine consiliilor județene, pentru analiza și repartizarea judicioasă a fondurilor pe localități, având în vedere riscurile specifice și posibilitățile locale ale acestora.

Repartizarea **managementului tipurilor de risc** generatoare de situații de urgență, precum și a **principalelor funcții de sprijin** pe care le asigură ministerele, celelalte organe centrale și organizațiile neguvernamentale privind prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență se stabilesc prin *hotărâre a Guvernului*.

Planificarea, pregătirea, organizarea și desfășurarea acțiunilor de răspuns în situații de urgență sunt activități și acțiuni care necesită analizarea lor defalcăt, atât în planul tipului de răspuns pe care îl furnizează, cât și în ceea ce privește nivelul competenței teritoriale la care se asigură răspunsul.

Astfel, acțiunile de răspuns presupun conlucrarea permanentă între **componenta managerială**, responsabilă cu analiza propunerilor, luarea deciziilor și transmiterea măsurilor ce se impun a fi adoptate, pe de o parte și **structurile tehnic-operative specializate**, ale căror atribuții principale constau în formularea propunerilor privind soluțiile tehnice de rezolvare a acestora, analizarea situațiilor operative create, precum și punerea în aplicare a hotărârilor organelor de decizie.

Referitor la palierele asigurării răspunsului, se disting **nivelul național, cel județean** și cel **local**, în cazul celor din urmă ponderea cea mai însemnată fiind aceea a activităților de intervenție efectivă.

Potrivit H.G.R. nr.2288/2004 *pentru aprobarea repartizării principalelor funcții de sprijin pe care le asigură ministerele, celelalte organe centrale și organizațiile neguvernamentale privind prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență*, repartizarea managementului tipurilor de risc generatoare de situații de urgență este următoarea:

Ministerul Administrației și Internelor pentru situații de urgență de tipul:

- incendii;
- accidente nucleare și/sau urgențe radiologice;

- accidente chimice cu implicații în afara amplasamentului;
- avarierea gravă a sistemelor de gospodărie comunală;
- explozii necontrolate ale muniției rămase din timpul conflictelor militare;
- evenimente publice de amploare care pot genera situații de urgență;
- poluări marine în zona costieră;
- căderi de obiecte din atmosferă și din cosmos.

Ministerul Transporturilor și Infrastructurii pentru situații de urgență de tipul: accidentelor majore pe căile de transport și căderilor masive de zăpadă, polei și blocaje de ghețuri pe Dunăre.

Ministerul Dezvoltării Regionale, Locuinței și Turismului pentru situații de urgență de tipul cutremurelor puternice și alunecărilor de teren.

Ministerul Economiei Comerțului și Mediului de Afaceri pentru situații de urgență de tipul:

- accidente, avarii, explozii și incendii în industrie;
- accidente chimice cu implicații pe amplasament;
- avarii grave la magistralele de transport gaze, produse petroliere, energie electrică;
- accidente de construcții hidrotehnice;
- alunecări și prăbușiri de teren la exploatare miniere, inclusiv la cele cu implicații asupra infrastructurii rețelilor de transport a energiei și gazelor naturale.

Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale pentru situații de urgență de tipul:

- incendii la fondul forestier;
- secetă;
- căderi de grindină;
- invazii de dăunători;
- contaminări de culturi vegetale.

Ministerul Mediului și Pădurilor pentru situații de urgență de tipul:

- fenomene meteorologice periculoase;

- poluări ale cursurilor de apă interioare;
- poluări marine în zona costieră;
- accidente de construcții hidrotehnice.

Ministerul Sănătății pentru situații de urgență de tipul epidemiilor.

Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale pentru situații de urgență de tipul avariilor grave la sistemele de comunicații și informatică.

Autoritatea Națională, Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor pentru situații de urgență de tipul: epizootii; contaminări de produse vegetale și animale.

Având în vedere cele prezentate, rezultă că din punct de vedere instituțional România trebuie să adopte o politică de prevenire cu profund caracter pro-activ în măsură să asigure condițiile unui răspuns național integrat atunci când situația o impune.

Toate documentele programatice elaborate la nivel național (strategii, doctrine, regulamente, scenarii etc.) au ca obiectiv analiza impactului asupra populației, precum și eficientizarea răspunsului național în astfel de situații.

Răspunsul național în situația producerii unor evenimente deosebite presupune cooperarea tuturor instituțiilor statului în concordanță cu responsabilitățile acestora. Este greu de crezut că un tip de situație deosebită impune doar răspunsul instituției abilitate fără sprijinul altor componente care să asigure sprijin, potrivit domeniului de competență. Spre exemplificare evidențiez faptul că în situații de conflict armat, evenimente de natură teroristă sau situații de urgență, intervin în mare parte aceleași structuri, însă având prerogativele stabilite de legislația specifică.

Totodată, trebuie avut în vedere că indiferent de situația majoră creată, apar evenimente colaterale sau în cascadă care impun măsuri și acțiuni concertate iar uneori chiar ale aceleiași instituții, având însă abordări diferite în cadrul unei acțiuni majore de răspuns (ex: măsuri și acțiuni pentru limitarea efectelor acțiunilor teroriste concomitent cu acțiuni de răspuns cu caracter contraterorist).

BIBLIOGRAFIE

1. Legea nr. 481/2004 privind protecția civilă. Emitent: Parlamentul; Publicată în: Monitorul Oficial nr. 1094 din 24 noiembrie 2004
2. Ordonanță de Urgență nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență. Emitent: Guvernul României; Publicată în: Monitorul Oficial nr. 361 din 26 aprilie 2004.
3. Legea nr.15/2005 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență. Emitent: Parlamentul; Publicată în: Monitorul oficial al României nr.190 din 07.03.2005
4. Hotărârea Guvernului României nr.1489/2004 privind organizarea și funcționarea Comitetului Național pentru Situații de Urgență, în Monitorul Oficial al României nr.884 din 28.09.2004
5. Hotărârea Guvernului României nr.1490/2004 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare și a organigramei Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, în Monitorul Oficial al României nr.884 din 28.09.2004
6. Hotărârea Guvernului României nr.1491/2004 pentru aprobarea Regulamentului cadru privind structura organizatorică, atribuțiile, funcționarea și dotarea comitetelor și centrelor operative pentru situații de urgență, în Monitorul Oficial al României nr.885 din 28.09.2004
7. Hotărârea Guvernului României nr.1492/2004 privind principiile de organizare, funcționarea și atribuțiile serviciilor de urgență profesionale, în Monitorul Oficial al României nr.885 din 28.09.2004
8. Hotărârea Guvernului României nr.2288/2004 pentru aprobarea repartizării principalelor funcții de sprijin pe care le asigură ministerele, celelalte

organe centrale și organizațiile neguvernamentale privind prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență, în Monitorul Oficial al României nr.9 din 04.01.2005

9. Communication on Governance and Development, European Commission, 2003

10. Dezastre naturale (cutremurele, vulcanii, uragane și tornade, incendii și inundații), Editura ARC, București, 2002

11. Dicționarul Explicativ al Limbii Române, Editura Univers Enciclopedic, București, 1998

12. Glosarul internațional al termenilor de bază, specific managementului dezastrelor, editat de Departamentul Afacerilor Umanitare (DHA) - Geneva 1992, 1993, 1996, sub egida O.N.U

13. Decizia consiliului nr.779 din 8 noiembrie 2007 de instituire a unui mecanism comunitar de protecție civilă

14. Decizia Comisiei nr.73/2008 de modificare a Deciziei 2004/277/CE, Euratom a Comisiei de stabilire a normelor de aplicare a Deciziei 2007/779/CE, Euratom a Consiliului de instituire a unui mecanism comunitar de protecție civilă

15. Decizia consiliului nr. 162 din 5 martie 2007 de instituire a unui instrument financiar de protecție civilă

16. Decizia Consiliului 87/600/EEC din 14 decembrie 1987 privind procedura comunitară de schimb rapid de informații în caz de urgență radiologic

LEGISLAȚIE

Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență

OG nr.88 din 30 august 2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare pentru situații de urgență, cu modificări ulterioare, publicat în M.Of. nr. 544 din data 1 sept. 2001

Lege nr. 363 din 7 iunie 2002 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 88/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare pentru situații de urgență, publicată în: M.O. nr.447 din 26 iunie 2002

BUG 25 din 21 aprilie 2004 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 88/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare pentru situații de urgență

Lege nr. 329 din 8 iulie 2004 privind aprobarea Ordonanței de urgență Guvernului nr. 25/2004 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 88/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare pentru situații de urgență, publicată în: M.O. nr. 652 din 20 iulie 2004

BUG nr. 21 din 15 aprilie 2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, publicată în M. Of. nr. 361 din data: 04/26/2004 aprobată prin **Legea nr. 15** din 28 februarie 2005

Legea nr. 481 din 8 noiembrie 2004 privind protecția civilă, publicată în M.Of. nr. 1094 din data: 11/24/2004

Lege nr. 212 din 24 mai 2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 481/2004 privind protecția civilă, publicată în M.Of.nr. 457 din 26 mai 2006

Legea nr. 215 din 23 aprilie 2001 (*republicata*) administrației publice locale, publicată în M.Of. nr. 123 din data: 02/20/2007.

BUG nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, modificată și completată de Legea nr. 453 din 1 noiembrie 2004

Legea nr. 307 din 12 iulie 2006 privind apărarea împotriva incendiilor, publicată în M.Of. nr. 633 din data: 21/07/2006

HG nr. 1489 din 9 septembrie 2004 privind organizarea și funcționarea Comitetului Național pentru Situații de Urgență, publicat în M.Of. nr. 884 din data:28 sept.2004

HG. nr. 95 din 23 ian. 2003 privind controlul activităților care prezintă pericole de accidente majore în care sunt implicate substanțe periculoase, publicare: M. Of. nr. 120 din 25 feb. 2003

HG nr. 1490 din 9 septembrie 2004 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare și a organigramei Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, publicat în M.Of. nr. 884 din 28 sept.2004

HG nr. 1491 din 9 septembrie 2004 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind structura organizatorică, atribuțiile, funcționarea și dotarea comitetelor și centrelor operative pentru situații de urgență, publicat în M.Of. nr. 885 din 28 sept.2004

HG nr. 1492 din 9 septembrie 2004 privind principiile de organizare, funcționarea și atribuțiile serviciilor de urgență profesionale, publicat în M.Of. nr.885 din 28 sept. 2004

HG nr. 2288 din 9 decembrie 2004 pentru aprobarea repartizării principalelor funcții de sprijin pe care le asigură ministerele, celelalte organe centrale și organizațiile neguvernamentale privind prevenirea și gestionarea situațiilor de urgență, publicat în M.Of. nr. 9 din 4 ian. 2005

HG nr. 547 din 9 iulie 2005 pentru aprobarea Strategiei naționale de protecție civilă, publicat în M.Of. nr. 600 din 12/07/2005

HG nr. 1514 din 29/11/2005 privind modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.490/2004 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare și a organigramei Inspectoratului General pentru Situații de Urgență

HG nr. 259 din 31 martie 2005 privind înființarea și stabilirea atribuțiilor Centrului Național pentru Securitate la Incendiu și Protecție Civilă, publicată în: M.O. nr. 294 din 7 aprilie 2005

HG nr. 501 din 01/06/2005 pentru aprobarea Criteriilor privind asigurarea mijloacelor de protecție individuală a cetățenilor, publicat in M. O., Partea I nr. 482 din 08/06/2005

HG nr. 1175 din 26 septembrie 2007 pentru aprobarea Normelor de efectuare a activității de transport rutier de mărfuri periculoase în România, publicat in M. O., Partea I nr. 696 din 15 octombrie 2007

HG nr. 560 din 15/06/2005 pentru aprobarea categoriilor de construcții la care este obligatorie realizarea adăposturilor de protecție civilă, precum și a celor la care se amenajează puncte de comanda, publicat in M. O., Partea I nr. 526 din 21/06/2005

HG nr. 630 din 29/06/2005 pentru stabilirea semnului distinctiv național prin care se identifică personalul și se marchează mijloacele tehnice, adăposturile, alte bunuri de protecție civilă, uniforma și cartea de identitate specifice personalului specializat cu atribuții în domeniul protecției civile, publicat în M. Of., Partea I nr. 597 din 11/07/2005

HG nr. 642 din 29 iunie 2005 pentru aprobarea Criteriilor de clasificare a unităților administrativ – teritoriale, instituțiilor publice și operatorilor economici din punct de vedere al protecției civile, în funcție de tipurile de riscuri specifice, publicată în M. Of. nr. 603, din 13 iulie 2005

HG nr. 1.579 din 8 decembrie 2005 pentru aprobarea Statutului personalului voluntar din serviciile de urgență voluntare, publicat în: M. Of. nr. 19 din 10 ianuarie 2006;

HG nr. 1.854 din 22 decembrie 2005 pentru aprobarea Strategiei naționale de management al riscului la inundații, publicat în: M. Of. nr. 72 din 26 ianuarie 2006;

HG nr. 1222 din 13 octombrie 2005 privind stabilirea principiilor evacuării în situații de conflict armat, publicat în: M. Of. nr. 933 din 19 oct.2005;

HG nr. 160 din 14 februarie 2007 pentru aprobarea Regulamentului privind portul, descrierea, condițiile de acordare și folosire a uniformei, echipamentului de protecție și însemnelor distinctive ale personalului serviciilor pentru situații de urgență voluntare/private, publicat în: M. Of. nr. 142 din 27 februarie 2007

H.G. nr. 804 din 25 iulie 2007 privind controlul asupra pericolelor de accident major în care sunt implicate substanțe periculoase, publicat în: M.O. nr.539 din 8 august 2007

Regulament din 12/05/2005 privind gestionarea situațiilor de urgență generate de inundații, fenomene meteorologice periculoase, accidente la construcții hidrotehnice și poluări accidentale, publicat în: M. Of. nr. 455 din 30/05/2005

Ordin comun al M.A.I. și M.M.G.A. nr. 638/420 din 12 mai 2005 pentru aprobarea Regulamentului privind gestionarea situațiilor de urgență generate de inundații, fenomene meteorologice periculoase, accidente la construcții hidrotehnice și poluări accidentale, publicat în: M. Of. nr. 455 din 30 mai 2005

Ordin comun al M.A.I și M.C.T.I. nr. 1.149/470 din 2006 pentru aprobarea Regulamentului privind managementul situațiilor de urgență specifice tipurilor de riscuri din domeniul de competență al Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, publicat în M. Of. nr. 152 din 17 feb. 2006

Ordin comun MMGP și M.A.I. nr. 823/1427 din 15 august 2006 pentru aprobarea procedurilor de codificare a atenționărilor și avertizărilor meteorologice și a avertizărilor și alertelor hidrologice, publicat în: M.O. nr. 795 din 21 septembrie 2006; *Anexa* la ordin

Ordin comun M.A.P.D.R. și M.A.I nr.551/1475/2006 pentru aprobarea Regulamentului privind monitorizarea și gestionarea riscurilor cauzate de căderile de grindina și seceta severă, a Regulamentului privind gestionarea situațiilor de urgență în domeniul fitosanitar - invazii ale agenților de dăunare și contaminarea culturilor agricole cu produse de uz fitosanitar și a Regulamentului privind gestionarea situațiilor de urgență ca urmare a incendiilor de pădure

OMIRA nr. 562/ 2008 privind aprobarea componentei și a Regulamentului de funcționare a Comitetului pentru Situații de Urgență al Ministerului Internelor și Reformei Administrative, publicat în: M.O. nr. 598 din 11 august 2008

OMAI nr. 360 din 14 septembrie 2004 pentru aprobarea Criteriilor de performanță privind structura organizatorică și dotarea serviciilor profesionale pentru situații de urgență, publicat în M. Of., Partea I nr. 958 din 19 octombrie 2004

OMIRA nr. 718 din 30 iunie 2005 pentru aprobarea Criteriilor de performanță privind structura organizatorică și dotarea serviciilor voluntare pentru situații de urgență, publicat în M. Of., Partea I nr. 636 din 20 iulie 2005

OMIRA nr. 195 din 20 aprilie 2007 privind modificarea și completarea Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 718/2005 pentru aprobarea Criteriilor de performanță privind structura organizatorică și dotarea serviciilor voluntare pentru situații de urgență, publicat în M. Of., Partea I nr. 288 din 2 mai 2007

OMAI nr. 712 din 23 iunie 2005 pentru aprobarea Dispozițiilor generale privind instruirea salariaților în domeniul situațiilor de urgență, publicat în: M. Of. nr. 599 din 12 iulie 2005

OMAI nr. 647 din 16 mai 2005 pentru aprobarea Normelor metodologice privind elaborarea planurilor de urgență în caz de accidente în care sunt implicate substanțe periculoase, publicat în M.Of. nr. 460 din 31 mai 2005

OMAI nr. 684 din 7 iunie 2005 pentru aprobarea Normelor metodologice privind planificarea pregătirea și intervenția în caz de accident nuclear sau urgență radiologică, publicat în M.Of. nr. 538 din 24 iunie 2005

OMS nr. 632 din 14 iunie 2005 privind înființarea Centrului operativ pentru situații de urgență al Ministerului Sănătății, publicat în: M.O. nr. 541 din 27 iunie 2005

OMS 1094/2006 privind *Planul național de intervenție în pandemia de gripă și constituirea Comitetului național și a comitetelor județene de intervenție în caz de pandemie de gripă*, publicat în M. Of. nr. 935 din 20 octombrie 2005

OMAI nr. 708 din 20 iunie 2005 privind comunicarea principalelor caracteristici ale cutremurelor produse pe teritoriul României, și convocarea după caz a structurilor privind gestionarea riscului la cutremure, publicat în M. Of. nr. 565, din 1 iulie 2005

OMAI nr. 1.474 din 12 octombrie 2006 pentru aprobarea *Regulamentului de planificare, organizare, pregătire și desfășurare a activității de prevenire a situațiilor de urgență*, publicat în: M. Of nr. 885 din 31 octombrie 2006

OMAI nr. 886 din 30 septembrie 2005 pentru aprobarea *Normelor tehnice privind Sistemul național integrat de înștiințare, avertizare și alarmare a populației*, publicat în M. Of. nr. 899 din 7 octombrie 2005

OMAI nr. 1.184 din feb. 2006 pentru aprobarea *Normelor privind organizarea și asigurarea activității de evacuare în situații de urgență*, publicat în M. Of. nr. 161 din 21 feb. 2006

OMAI nr. 1.298 din 10 mai 2006 pentru aprobarea *Normelor metodologice de avizare și autorizare privind protecția civilă*, publicat în M. Of. nr. 425 din 17 mai 2006;

OMAI nr. 1.435 din 18 septembrie 2006 pentru aprobarea *Normelor metodologice de avizare și autorizare privind securitatea la incendiu și protecția civilă* publicat în: M.O. nr. 814 din 3 octombrie 2006

OMAI nr. 1.352 din 23 iunie 2006 pentru aprobarea *Metodologiei de organizare, asigurare a activităților de evacuare a persoanelor, bunurilor, documentelor și materialelor care conțin informații clasificate, în situații de conflict armat*, publicat în: M.O. nr. 578 din 4 iulie 2006

OMAI nr. 1.489 din 3 noiembrie 2006 pentru aprobarea *CODULUI DE ETICA ȘI DEONTOLOGIE a personalului Inspectoratului General pentru Situații de Urgență și din structurile subordonate*, publicat în: M. Of. nr. 918 din 13 noiembrie 2006;

OMAI nr. 1.134 din 13 ianuarie 2006 pentru aprobarea *Regulamentului privind planificarea, pregătirea, organizarea, desfășurarea și conducerea acțiunilor de intervenție ale serviciilor de urgență profesionale*, publicat în: Monitorul Oficial nr. 50 din 19 ianuarie 2006;

OMAI nr. 158 din 22 februarie 2007 pentru aprobarea Criteriilor de performanta privind constituirea, încadrarea si dotarea serviciilor private pentru situații de urgenta, publicat în M. Of. nr. 150 din 1 martie 2007

OMAI nr. 160 din 23 februarie 2007 pentru aprobarea Regulamentului de planificare, organizare, desfășurare si finalizare a activității de prevenire a situațiilor de urgenta prestate de serviciile voluntare si private pentru situații de urgenta, publicat in: M. Of. nr. 161 din 7 martie 2007;

OMIRA nr. 132 din 29.01.2007 pentru aprobarea Metodologiei de elaborare a Planului de analiză și acoperire a riscurilor și a Structurii-cadru a Planului de analiză și acoperire a riscurilor, publicat în M.Of. nr.79 din 01.02.2007.

OMAI nr. 163 din 28 februarie 2007 pentru aprobarea Normelor generale de aparare impotriva incendiilor , publicat în M. Of. nr. 216 din 29 martie 2007

OMAI nr. 106 din 9 ianuarie 2007 pentru aprobarea Criteriilor de stabilire a consiliilor locale si operatorilor economici care au obligația de a angaja cel puțin un cadru tehnic sau personal de specialitate cu atribuții in domeniul apărării împotriva incendiilor, publicat în: MO nr. 35 din 18 ianuarie 2007

Manualul Prefectului

Manualul Primarului